225

"LEARN TO LIVE AND LIVE TO LEARN."

Give me not O God, that blind, fool faith in my friend that sees no evil where evil is, but give me, O God that sublime belief that seeing evil I yet have faith."

" Seek Truth wherever you can find it," But, "Make your choice and stick to it till you reach the End."

"பஞ்சவிம்சதிபாக்கியம்"] ஸத்தியம் வத—SPEAK THE TRUTH. ["Our Jubilee Year."

"HITCH YOUR WAGON TO A STAR." " TO THINE OWN SELF BE TRUE".

EDUCATIONAL AND SOCIAL

அன்பேயவன் : அறிவேசக்தி : ஓம் தத்ஸத்.] [God is Love : Knowledge is Power : *Aum*

"New Series" ஸத்தியமே ஜெயம்—**SATYAMEVA JAYATE.** "Approved"

புத்தகம். 25.] பிங்கள ௵ பங்குனி ௴, 1918 ௵ மார்ச்சு ௴. [சஞ்சிகை. 12.

Business "Terms."

N.B.—To avoid all possibility of misapprehension, we *reiterate* our " terms" (approved by our constituents and by Government) which, from the beginning, are :—

1. Cash or Remittance with Order : Rs. 5 per Vol.; or,
2. *At one month's credit (arrears rate)* : Rs. 6 per Vol.
3. Arrears to be cleared on rendering of *a/cs.* or by V.P.P.
4. All Indents registered for School Edition only and to begin with the current volume (corresponding with the Tamil or Official year, April-March).
5. Subscriptions registered to continue from Vol. to Vol. and not to be discontinued† in the middle of a Vol., *nor without three months' clear notice as required.*†
6. No popular edition issued owing to scarcity of paper.
7. Monthly parts (spare or sample) 8 (eight) annas each.

General Notice.

i. The *terms* offered are for regular subscribers only ;
ii. no exception to these rules can be made or recognised;
iii. short credit allowed should not be misused ;
iv. unpaid accounts are subject to " fluctuations " and overcharges ;
v. all arrears should be fully paid *within* three months (*time being an important factor.*) ;
vi. every outstanding account will be charged *One Rupee Extra* per Vol. or any part thereof for every notice or Reminder sent after this period;
vii. all subscribers are *ipso facto* bound to observe the rules.

(*By Order of the Managing Committee.*)

THE MANAGING AGENTS, " VIVEKACHINTAMANI."
Novr. 1916.] *Lalitalaya*, 19, *Adam Street*, *Mylapore.*

☞ *Calculations made are based on the principle of one copy for each school which should be strictly adhered to.* ☜

†Notice of discontinuance to have effect must be given in writing *full three months before the current Volum ends (in March)* and *after* all the arrears due to the end of the current Volume have been paid and account settled.

N.B.—Due care is taken in addressing and personally handing copies to the Post Office at Brodies' Road and there the publishers' responsibility ceases. Evidence of posting is preserved and can be made available for enquiries. The publishers do not undertake to replace missing copies but will endeavour to supply spare copies when available, on payment, if applied for within 30 days after the 15th of each month for which such copies are due.

Copies lost in transit, if promptly brought to notice, will be referred to the Postmaster-General direct who has written to say " that every effort will be made to trace them." " If you should have further cause for complaint of the loss or delay of articles, similarly posted or addressed " continues the same high authority, " I shall be glad if you will let me know *without delay*, giving me the fullest particulars possible." Addresses should nvariably give the name of the post office and district to prevent miscarriage or non-delivery by post.

"LEARN TO LIVE AND LIVE TO LEARN."

HUMAN WASTAGE FOR LACK OF TRAINING.

An interesting and suggestive article on Human Wastage for Lack of Training is contributed to the January issue of the *Mysore Economic Journal* by Sir Swire Smith, *Kt.*, LL.D., M.P. He appears to have made a special study of the subject, and all that he says with reference to the condition in England are applicable to the condition in India in an acute form. He recognises the vast extent of the mental and intellectual qualities of the people and says: "This stupendous foreign commerce ... owes its success to the combination of the three great forces of our country, capital, labour and ability—in a word to the general efficiency of our people. Now the sheet anchor of all this efficiency is to be found in the training of our people for their work and for their duties as citizens. He puts the problem as if it were in a nutshell when he proceeds to remark: "It is not education but ignorance and wastage that are so costly in the utilisation and development of our national resources. There is an endless variety in our industries, offering scope for the highest skill,—and demanding it—in science, technology, artistic designing, and craftsmanship, covering all the field of skilled and unskilled labour in manufacturing enterprises and in agriculture ......In these varied occupations there is work for all who will qualify for it and yet our so-called national system of education.........takes no heed of these definite requirements. The school training of the nation's children with its bookishness...ignores the training of the hands and the study of "things." He further aptly remarks: "I have seen many instances of boys who have passed through public schools with their own way to make in life—without the slightest idea of any calling or preparation for earning a living.........Vast number of boys get into "blind alleys," as telegraph boys, errand boys, minders of automatic machines, etc., all occupations leading them to unemployment at the very time when they should be efficient and independent workmen. And when unemployment comes these unskilled non-descripts rapidly drift into unemployables, and many of them approach the responsibilities of manhood as defiant and dangerous loafers with little resolution left for resisting temptation to crime. Such a wastage of human power at its best is a public calamity; unless checked, it will become a public danger......

And when I have seen a procession of the unemployed with the usual banner, "we claim to work", I have a strong desire to alter the inscription to "We claim the right to learn to work," for I have found on investigation that the overwhelming proportion of the unemployed have never learned a trade. In suggesting the remedy, the writer quotes the scathing criticism "that we manufacture everything there except men," and that we do everything "but, to brighten, to strengthen, to refine, or to form a single living spirit, never enters into our estimate of advantages," and endorses the recommendation of Mr. Ruskin, made fifty years ago "that all youths of whatever rank ought to learn some manual trade thoroughly." The writer further suggests: "Our expnditure on education forms the most direct equipment for national service of every man, woman and child...Just as it is the boy's first necessity to live, and his first duty to work, so it is the object of education to fit him for his work. The reasonable thing is that he must learn something of practical work while at school, and that his theoretical training must continue during some period of his active work afterwards. In the experience of every thoughtful person, education only ceases when life ceases."

No good work is ever lost." "My best wishes for the success of your publication"—*Sir Harold Stuart, K. C. V. O.*

புஸ்தகம்-25.] "பஞ்சவிம்சதிபாக்கியம்" "Our Jubilee Year." [சஞ்சிகை-12.

"The Children's Favourite, the Teachers' Help, and the Parents' Guide."

பிங்கள ௵ பங்குனி ௴.

விவேக சிந்தாமணி

March-April, 1918.

FIRST ESTABLISHED, 1892. OUR JUBILEE YEAR, 1918.

"பெற்றோர்கள் தாழவப்பர் பிள்ளைகளி லாசையுள்ளோர்
கற்றே மெனவுகந்து கற்பர் பின்னும்—மற்றோர்கள்
மாச்சரியத் தாலிகழில் வந்ததென்னெஞ் சேயிகழ்கை
யாச்சரிய மோதா னவர்க்கு."

"LEARN TO LIVE AND LIVE TO LEARN."

"ஒப்புற ஒழுகு: ஓதுவதொழியேல்."

In our secondary schools, there is still need for the enforcement of the recommendation of Mr. Ruskin 50 years ago that "all youths of whatever rank ought to learn some manual labour; for, it is quite wonderful how much a man's views are cleared by the attainment of the capacity of doing any one thing well with his hands and arms."—*Sir Swire Smith, Kt., LL.D., M.P.*

"கல்வியைக் கல்: கற்றபடி நில்" என்பது மூத்தோர் வசனம். "மூத்தோர் சொல் வார்த்தை அமிர்தம்." என்பது ஒரு உண்மையான பழமொழி. இந்த இரண்டின் கருத்தையும் கிரகித்து, கிரகித்தபடி சிந்தித்து, சிந்தித்தபடி அநுசரித்து, அப்பியாசத்தால் அநுபவம் முதிர்ந்தவர்கள் இதன் தலைப்பில் வரைந்துள்ள ஔவையாரின் இரண்டு மூதுரைகளின் உண்மையின்னதென்பதை உள்ளபடி உணர்ந்தவர்களாவார்கள். "ஒப்புற ஒழுகு"தற்கு பழக்கவழக்கங்களால் நன்னடக்கை படிந்திருக்க வேண்டும். நன்னடக்கை படிந்துள்ளவர்களுக்குப் புதிது புதிதாய் இகவாழ்க்கையில் தர்ம சங்கடங்கள் நேரும். அந்த தர்ம சங்கடங்கள் ஒவ்வொன்றும் உண்மையாளரை நூதன உண்மைகள் விளங்கி தர்ம ஸ்வபாவத்தைக்காட்டி கர்ம தர்மத்தை யுணர்த்தி மேன்மேலும் சீர்பெறச் செய்யும். பார்லிமெந்து சபை மெம்பராகிய ஸர் ஸ்வைர் ஸ்மித் அவர்கள் "மைசூர் இகானமிக் ஜர்னல்" என்னும் பத்திரிகைக்கு "சரியான தர்பீது இல்லாமையால் நேரும் மன்பதை நஷ்டம்" என்கிற தலைப்பின்கீழ் ஒரு வியாஸம் எழுதியிருக்கிறார். அதில் மனப்பழக்கத்தோடு கைப்பழக்கமும் மற்ற எல்லா இந்திரியங்களின் நற்பழக்கமும் சேர்ந்திருக்க வேண்டுமென்று வற்புறுத்திக் கூறுகிறார். கல்வியென்பது மனப்பழக்கம் ஆனாலும் அது ஏட்டுப் படிப்புமட்டும் ஆகாது. உண்மையாகப் பார்க்கில் மனம் என்பது இந்திரியங்களுக்கெல்லாம் உறைவிடமாய் அவை பழகுவதற்கு ஓர் இன்றியமையாத சமஷ்டி சாதனமாயிருக்கிறது. உதாரணமாக, தச்சு வேலை முற்றும் கைச்சாமர்த்தியத்தால் செய்யும் வேலையேயானாலும் அதற்கு வேண்டிய மனப்பழக்கம் அமைந்திராவிட்டால் தச்சன் செய்யும் வேலைசிறக்காது; பூட்டுவிட்டுப்போம். செய்யும் சாமான்களின் உறுப்புகள் ஒன்றோடொன்று உள்ளபடி சேர்ந்திசைந்து பூட்டு விடாது நிற்க மனப்பழக்கத்தினாலுண்டான சாமர்த்தியம் வேண்டும். அந்த மனப்பழக்கம் தானும் கைப்பழக்கத்தோடு கண்பார்வையின்பழக்கமும் சேராமல் அமையாது. இப்படியாக எந்தவேலையும் இந்திரியங்களின் கூட்டுறவால் தானே நடக்கவேண்டியதா யிருப்பதால் இந்திரியங்களெல்லாம் நுட்பமாய் நோட்டமிட்டு திட்டமாய்ச் சேர்ந்துழைக்கப் பழக்கப்படுத்தப்பெறல் வேண்டும்.

ஒரு தேசத்தின் செல்வப்பெருக்கு அத்தேசத்து ஜனங்களின் புத்தி சாமர்த்தியங்களைப் பொறுத்ததாகவிருக்கிறது. அந்த புத்தி

சாமர்த்தியங்கள் தானும் பாலர்களின் பள்ளிப் பழக்கத்தினுல் ஏற்படவேண்டியதா யிருக்கிறது. இங்கிலாந்தைப்போன்ற சிறுதேசம் கடல் சூழ்ந்து விஸ்தீரணத்தில் குறைவுபட்டிருந்தாலும் ஜனத்தொகையில் அடர்ந்து பெருத்துவருகிறது. இப்படி சதா பெருத்துவரும் ஜனத்தொகையைப் போஷிக்க அத்தேசத்தில் தானே போதுமான வெள்ளாமை வசதி இல்லையென்பது எல்லாருக்கும் தெரிந்த விஷயம். ஆயினும் அத்தேசம் செல்வத்தில் மிகுந்து செழித்துவருகிறது வாஸ்தவம். இதற்குக் காரணம் என்னவெனில் அத்தேசத்தார் மொத்தத்தில் ஒரு பெரிய கடைக்காரர்கள் போலிருக்கிறார்கள் என்று சொல்வது வழக்கம்.

கடைக்காரன் தொழில் வாணிபம் செய்வதல்லவா! இவர்கள் விளைபொருள்கள் குன்றிய தேசத்தில் அடர்ந்து குடியிருந்துகொண்டு என்ன வியாபாரம் செய்து இப்படிச் செல்வந்தர்களாய் விளங்குகிறார்கள் என்று யோசித்துப் பார்த்தால் அதன் உண்மை விளங்கும். "திரைகடலோடியும் திரவியம் தேடு" என்று சொன்ன வார்த்தையை இவர்கள் கைப்பிடியாகவும் கடைப்பிடியாகவும் பிடித்து அனுஷ்டித்து வருவதைப்போல் வேறு எத்தேசத்தாரும் அவ்வளவு நன்றாக அனுஷ்டித்து வருகிறதாகச் சொல்லமுடியாது. விளைபொருள்களை தூரதேசங்களுக்குச் சென்று விலைகொடுத்து வாங்கி கப்பலிற் கொண்டுவந்து அச்சரக்குகளை அவர்களுடைய தொழிற் பழக்கத்தாலும் சாமர்த்தியத்தாலும் அனேகவித சாமான்களாகச் செய்து கிரயத்துக்கு விற்று செல்வ விர்த்தியடைகிறார்கள். இந்தியாவில் எல்லா விளைபொருள்களும் கிடைத்தும் அவைகளை இங்கே தொழிற்படுத்திச் சாமான்களாக்காமல் அயல்தேசங்களுக்கு ஏற்றுமதி செய்தனுப்பிவிட்டு அவற்றையே பின்னும் ஒன்றுக்குப் பத்தாக விலைகொடுத்து வாங்கிப் பிழைக்கிறோம். இது நம் தேசத்தாருடைய அவலப் பிழைப்பாக விருக்கிறது. இதர தேசங்களிலுள்ள ஜனங்களெல்லாரும் நமது தேசத்தில் விளையும் பொருள்களைக் கையாடி ஜீவனம் செய்வதோடு செல்வவந்தர்களுமாய்க் கொண்டுவர, நாம்மட்டும் இயற்கையாய் எவ்வளவோ செல்வம் அமைந்தவர்களாயிருந்தும் செயற்கைச் சாமர்த்தியத்தால் அவைகளைச் சாமான்களாகச் செய்து பயன்பெறாமல் அயலார் நம்மையண்டிப் பிழைக்க, நம் தேசத்து ஜனங்கள் பரம ஏழைகளாகி அயலாரையண்டிக் கூலி வேலை செய்து அரைவயிற்றுக் கஞ்சி குடித்து அவதிப்படுகிறார்கள். இதற்குக் காரணம் என்ன?

அயல் தேசங்களில், முதலாளி, உழைப்பாளி, உழைக்கும் சாமர்த்தியம் என்கிற மூன்றும் சேர்ந்துழைப்பதினுல் அவர்களுக்கு செல்வ விர்த்தியும் சம்பத்தும் மேன்மேலும் சித்திப்பதாயிருக்கிறது. இம்மூன்றும் ஒன்றுபட்டு "ஒப்புற" ஒழுகப் பழகுவதுதானே அவர்களுக்குள் தேசப்படிப்பு (national education) முறையாக இருந்துவருகிறது. அதையவர்கள் மேன்மேலும் சீர்திருத்திக் கொண்டே வருகிறார்கள். நம் தேசத்திலோ தேசப்படிப்பு என்பதே கிடையாது. மாடுகளைக் கொண்டுபோய் மேய்ச்சற்றரையில் விட்டு அவை வயிறாரவுண்டு கொழுக்கச் செய்ய முடியாமல், வரட்டுத் தரையில் அவைகளை மந்தையாக மறித்துப்போட்டு வைத்திருந்து சாயங்காலம் வீட்டுக்கோட்டிவந்து விடுவதுபோல, நமது குழந்தைகளைப் பேருக்கு மட்டுமே "படிப்பிக்கிறோம்" என்று ஏட்டுப்படிப்பும் சோற்றுப்படிப்பும் சொல்வித்தருகிறார்கள். இவற்றில் "ஏட்டுப்படிப்பு" என்பது விஷயக்கிராகியமின்றி புஸ்தகத்தைப் பார்த்து நெட்டுருப்போடுவதற்குச் சொல்கிறது. அப்படியே "சோற்றுப்படிப்பு" என்பது சோறு கிடைக்கச் சொல்லிக் கொடுக்கும் படிப்பு அல்ல: ஆனல் படிப்பின் உத்தேசம் தேஹ மன இந்திரியங்களைப் பழக்கவேண்டியதாகவிருக்க அந்த உத்தம நோக்கத்தைவிட்டு சேவகத்துக்கமர்ந்து வயிறு பிழைப்பது

ஒன்றையே நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. இந்தப்படிப்பு படிப்போடு சேர்ந்ததல்லவென்று நாம் எடுத்துக்காட்டி ருசுப்படுத்தத் தேவையில்லை. இக்குற்றங்கள் ஆங்கிலேய தேசப் படிப்பு முறையிலிருப்பனவற்றையெடுத்துத் தூற்றி அம்முறையைச் செம்மைப்படுத்த அவர்கள் முயற்சித்து வருகையில் நம் தேசத்தில் கஞ்சித்தொட்டியில் பஞ்சத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவர்களுக்குக் கூழ் வார்ப்பதுபோல் கல்விப் பழக்கம் குன்றிய ஏழைகளுக்கு வெறும் எட்டுப்படிப்பை மட்டும் சொல்லிக்கொடுத்து அவர்கள் பாலப்பருவத்தை விருதாவாக்கி விடுகிறார்கள். படிப்பிற் செலவுசெய்யப் பணமில்லை பணமில்லையென்று இத்தேசத்து கவர்ன்மெண்டார் முறையிட்டுவர, ஆங்கிலதேசத்தில் படிப்புக்குச் செலவுசெய்ய எவ்வளவு பணம் வேண்டுமானாலும் செய்யலாம்: அறியாமையினாலேயே அதிக நஷ்டம் நேரிடுகிறது என்று வற்புறுத்திக்கூறி அந்தக் கொள்கையை மேற்கொண்டு படிப்பு முறையை விர்த்திசெய்து வருகிறார்கள்.

ஆங்கில தேசத்தில் வேலையற்றவர்கள் இல்லையென்று சொல்வதற்கில்லை. ஆனால் அவர்கள் எல்லாரும் ஒருவேலையும் செய்யப் பழகாத தோஷத்தால் வேலையற்றிருக்கிறார்களேயன்றி சரியானபடி கைப்பழக்கம் மனப் பழக்கம் பெற்றவர்களுக்கு வேலையில்லையென்பது இல்லை. அப்படியே இத்தேசத்திலும் எத்தேசத்திலும் உள்ள ஜனங்கள் மட்டும் உள்ளபடி உண்மையாய் உழைக்கப் பழகி அந்தப் பழக்க வழக்கம் தேசப்படிப்பு முறையாகப் படிந்துவிட்டால் அத்தேசத்து ஜனங்களுக்கு யாதொரு குறைவும் ஏற்படமாட்டாது. இந்தக் குறைவு நிறைவெய்தப் பழகுவதுதானே "உழைப்பே பிழைப்பும் பிழைப்பே உழைப்புமாய்" உழைக்கப் பழகுவதாகும். அப்படிப்பட்ட பழக்கம் பெற்றவர்கள் ஸ்வபாவமாகத்தானே "ஒப்புற வொழுகு: ஓதுவ தொழியேல்" என்னும் மூதுரையை ஒட்டி நடப்பவர்களாவார்களென்பது நம்முடைய சித்தாந்தம். இதுவே ஆங்கில மஹான்களுடைய சித்தாந்தமும். மிஸ்டர் ரஸ்கின் 50 வருஷங்களுக்குமுன் தானே இதை வற்புறுத்தியிருக்கிறார்.

"THE SOUL AS IT IS AND HOW TO DEAL WITH IT."

In the course of a highly interesting article under the above headline in the January issue of the "Hibbert Journal," Professor Gilbert Murray writes as follows:—

"Let me take a present-day instance of this battle between a soul and a Government, a very curious instance, because it is almost impossible without more knowledge than most people in England possess to say who was wrong and who was right." (He then gives the story of Mr. M. K. Gandhi and the passive resistance struggle he maintained in South Africa, *vide* "Vivekachintamani" issue for November 1913.)

"My sketch is very imperfect; but the story forms an extraordinary illustration of a contest which was won or practically won, by a policy of doing no wrong, committing no violence, but simply enduring all the punishment the other side could inflict until they became weary and ashamed of punishing. A battle of the unaided human soul against overwhelming material force, and it ends by the units of material force gradually deserting their own banners and coming round to the side of the soul.

"Persons in power should be very careful how they deal with a man who cares nothing for sensual pleasure, nothing for riches, nothing for comfort or praise or promotion, but is simply determined to do what he believes to be right. He is a dangerous and uncomfortable enemy because his body, which you can always conquer, gives you so little purchase upon his soul."

ஆத்மசக்தியும் பலாத்காரமும்.

ஆத்மசக்தி யென்பது தேஹசக்தி யல்ல, மனோசக்தி யல்ல, தேஹ-மனோசக்தியுமல்ல. ஆனால் இந்த சக்திகளுக்கெல்லாம் மேலாயிருந்து இவைகளை ஆட்டுவிக்கும் சக்தியாகவிருக்கிறது. ஆத்மா என்றாலும் அறிவு என்

னாலும் ஒன்றே. அந்த அறிவு விவேக விஜ்ஞானமுதிர்ச்சியினால், இந்த தேஹம் நானல்ல, இந்த மனம் நானல்ல, இந்திரியங்களும் நானல்ல, ஆனால் இவைகளெல்லாம் என்னிலிருந்து உண்டாகி, என்னையடுத்து எனக்குத்தொண்டு செய்யும் கருவிகளா யிருக்கின்றன வென்று ஐயந்திரிபற அறிந்து, அறிந்தபடி நின்று அதன் அதிகாரத்தை நிலைநிறுத்தி ஜிதேந்திரியனாய் இத்தேஹத்தை ஆண்டு வருகிறது. ஜிதேந்திரியன் என்றால் இந்திரியங்களையெல்லாம் ஜயித்தவன் என்று அருத்தம். இதற்கு ஆத்மஞானம் என்று பேர். இந்த ஆத்மசக்தியின் வன்மை அபாரமானதாயிருக்கிறது. அது எப்படியென்றால் சிற்றுளிக்கும் இருப்புப்பாரைக்கும் நெக்கு விட்டுப் பிளவுபடாத கற்பாறையானது "இளமரத்தின் வேருக்கு நெக்குவிடும்:"—அதுபோல பலாத்காரத்தினால் ஜயிக்கமுடியாத அகாதவீர சூரர்களும்கூட ஆத்மசக்தியினால் ஜயிக்கப் படுகிறார்கள். சூரபத்மன், இரணியன், இரணியாக்ஷன் முதலான அசுரர்களெல்லாரும் திரிலோகத்தையும் ஜயித்தாண்ட வீரர்கள். ஆயினும் அவர்கள் சக்தியெல்லாம் கடைசியில் அழிவுற்றது அவர்களிடத்தில் ஆத்மசக்தி யில்லாத குறையொன்றினாலன்றி வேறில்லை. உண்மை யிப்படியாக, இக்காலத்து கவர்ன்மெண்டை ஆத்ம சக்தியினால் ஜயிப்பது ஒரு பெரிய காரியமில்லையே. ஆனாலும் காலக்கொடுமையினால் அது பிரமாதமாகவே யெண்ணப்படுகிறது. ஏனெனில் கலிமுற்றின இக்காலத்தில் முரட்டுபலத்திலும் யந்திர சக்தியிலும் நம்பிக்கையுள்ளவர்கள், எங்கும் அதிகமாய்ப் பரவியிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ஆத்மசக்தி யின்னதென்றுகூடத் தெரியாது. கேவலம் "தேஹமே நான்" என்றுள்ள ஞானம் தடித்துள்ளவர்கள். தேஹத்தினாலேயே மனதையும் புத்தியையும் மனிதன் இச்சையையும்கூட வென்றுவிடலா மென்கிற நம்பிக்கை தடித்துள்ளவர்கள். ஸத்யம் கெட்டவர்கள், சங்கல்ப ஸித்தியின்னதென்றுணராதவர்கள். இப்படிப்பட்டவர்கள் செல்வாக்கு மிகுந்துள்ள இக்காலத்தில் மிஸ்டர் காந்தி தென்-ஆபிரிகாவில் அவர்களை ஆத்ம சக்தியினால் ஜயித்தது எல்லாருக்கும் ஒரு அதிசயமாகவிருக்கிறது. ஆனால் அவருடைய உண்மை விளங்கினதும் லார்ட் ஹார்டிஞ்சவர்களுடைய விவேகஞான நுட்பத்தாலன்றி வேறல்ல. மிஸ்டர் காந்தி ஒரு தர்மத்தை ஏற்படுத்த வெகு பாடுபட்டுழைத்தார். அந்த தர்மத்தை தர்மமென்று ஒப்புக்கொண்ட பின்னும் அதற்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்காதவர்கள் செய்யும் அக்கிரமங்கள் இன்னும் அத்தேசத்தில் மலிந்தேதான் இருக்கிறது.

ஆயினும் ஆத்மசக்திக்கு உறைவிடமான இச்சா சக்தியினால் வெல்லப்படக்கூடாத அக்கிரமங்கள் ஒன்றுமில்லை. மண்வெட்டி, இருப்புப்பாரை, குந்தாலி, இவை மூன்றும், வலிதான ஆயுதங்கள். இம்மூன்றும் தனித்தனியாகவும் ஒன்று சேர்ந்தும் எவ்வளவு வலி பெற்றுள்ளதோ அதைவிட அதிகவலி பெற்றுள்ளது இச்சாசக்தியென்று திருமூலர் நன்றாக எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார். தேஹத்தை ஹிம்ஸிப்பதினால் இச்சாசக்தியை வென்றுவிடலாமென்று நினைக்கிறவன் சுத்த நிர்மூடன். அந்த மூடாத்மா தன்னையும் அறியாமல் மஹாத்மாக்களாகவுள்ள பிறரையும் அறியாமல் கேவலம் மிருகப்பிராயமாயிருந்து கொடுமையிழைத்துக் கொடுவினைக்கு ஆளாகிறான். அவனை வழிப்படுத்த யமதர்மராஜா தர்மக்கொடி பறக்கவிட்டுக்கொண்டு ஓயாது ஒழியாது வேலைசெய்து வருகிறார். இதை யறியாது அந்தப் பூச்சி விளக்கில் விழுந்து சாவது போல் அந்த மூடாத்மா அதர்மத்தில் மோஹங்கொண்டு தர்மராஜாவின் ஆக்கினைக்குள்ளாகிறான். இதையெல்லாம் ஆங்கிலேயர் கற்றுக்கொண்டு நமக்கு உபதேசித்தால்தான் இத்தேசத்து நவநாகரிகங் கொண்டாடும் கற்றறி மூடர்களுக்கு நம்பிக்கை யுண்டாகும் போலும். கண்டு குலைக்கிற நாய்க்கு மோப்ப சக்தியுண்டு: கேட்டுக் குலைக்கிற நாய்க்கு மோப்பசக்தி யில்லை.

PRACTICAL VEDANTA.

அநுபவ வேதாந்தம்.

(ஸ்வாமி விவேகாநந்தர் செய்த ஓர் உபந்யாஸம்.)

வேதாந்த சாஸ்திரத்தின் அநுபவபாகத்தைப்பற்றி சிறிது ப்ரஸங்கிக்கும்படி சிலர் கேட்டுக்கொண்டமையால் அதைப்பற்றி இப்பொழுது உபந்யஸிக்கின்றேன். வேதாந்தத்தை வாக்மாத்ரமாய் வியவஹரிப்பதன்றி, அதை அநுபவத்திற்கு எங்ஙனம் அமைப்பது என்பதும் யோசிக்கற்பாலது. அநுபவத்திற்குதவா எத்தகைய ஞாநமும், யாதொருபயனையும் கொடுக்கத்தக்கதன்று. ஆதலால், வேதாந்தமானது, மதமாக ஆகவேண்டுமாயின், அநுபவபாகத்தைத் தன்னில் அதிகமாய்க்கொண்டிருத்தல்வேண்டும். அது நாம் ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் அநுஷ்டிக்கத் தக்கதாயிருக்க வேண்டும். இதுமாத்திரமேயன்றி, மதத்துக்கும் லோகாசாரத்திற்குமுள்ள மாயாகல்பிதமான பேதத்தையும் ஒழித்தல் வேண்டும். ஏனெனில் வேதாந்தமானது எங்கும் ஏகபாவத்தையே போதிக்கின்றது. மதத்தில் கூறப்பட்டுள்ள ஸகல அநுஷ்டான க்ரமங்களையும் சம்பூர்ணமாய் அநுஷ்டித்து நமது உலக வாழ்க்கை அவற்றின் மயமாகவே இருக்க முயலவேண்டும். இவ்வநுபவபாகத்தை நான் கிரமமாய் எடுத்துச்சொல்லுகின்றேன். ஆயினும் முதன் முதல் வேதாந்தத்தை நூல்வாயிலாக அறிந்து, பின்னர் அது அநுபவத்தில் எங்ஙனம் அமைகின்றதென்பதைப் பார்ப்போம். இச்சாஸ்த்ரமானது வனகுகைகளிலிருந்து படிப்படியாய் ஜனபாஹுள்யமான வீதிகளுள்ள நகரங்களுக்கு எப்படி சென்றது என்பதையும் பார்ப்போம். ஆனால் இதில் ஒரு விசேஷம் என்னவெனில் இவ்வேதாந்த விசாரங்கள் பெரும்பான்மையாய் வாநப்ரஸதர்களினிடமிருந்துண்டாகாமல், அநேக வியாபாரங்களையுடைய சிம்ஹாஸநாதிபதிகளாகிய சக்கிரவர்த்திகளாலும் பிரகடநம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

தபோதனராகிய ஆருணியென்னும் முனிபுங்கவருக்கு சுவேதகேது என்றோர் புதல்வரிருந்தார். அவர் வனத்தில் வளர்ந்தவராயினும், அதை விட்டு நீங்கி பாஞ்சாலர்களின் நகரமடைந்து அங்கு அரசு புரிந்துகொண்டிருந்த ப்ரவஹணஜைவலி என்னும் மன்னனை அணுகலும், அரசனுக்கும் அவருக்கும் பின் வருமாறு ஸம்பாஷணை நடந்தது.

அரசன்:—"மரணாநந்தரம் பிராணிகள் இங்கிருந்து எங்ஙனம் செல்லுகின்றன, உனக்குத் தெரியுமா?"

"எனக்குத் தெரியாது."

அரசன்:—"இங்கே எப்படித் திரும்புகின்றன தெரியுமா?"

"எனக்குத் தெரியாது"

"பிதிர்யாநமும் தேவயாநமும் உனக்குத் தெரியுமா?"

அரசன் வேறு கேள்விகளும் கேட்டார். அவற்றினுக்கு விடைபகர சுவேதகேதுவினாலாகவில்லை. ஆகையினால் அவனுக்கு ஒன்றும் தெரியாதென்று அரசன் சொல்லிவிட்டார். அச்சிறுவன் தன் பிதாவினிடம் திரும்பிவர அவரும் தனக்குத் தெரியவில்லையென்று சொன்னார். அவர் தம் குமாரனுக்கு அவற்றைக் கற்பிக்கவில்லை யென்பதன்று. மற்றென்னவெனில் அவருக்கே அவை இன்னவையெனத் தெரியா. ஆகவே ஸ்வேதகேது தன் பிதாவினுடன் அரசனிடம் திரும்பிச்சென்று, இருவரும் அவ்விரஹஸ்யத்தைத் தங்களுக்குபதேசிக்கும்படி அரசனைக் கேட்டார்கள். இந்த ரஹஸ்ய தத்வசாஸ்த்ரமானது இதுவரையில் அரசர்களுக்குள்ளேயே வழங்கிவந்ததென்றும், விப்ரர்களுக்கு அது தெரியாதென்றும் சொன்னார். ஆயினும், அவ்வரசர், அவற்றைப்பற்றித் தமக்குத் தெரிந்தவற்றை அவர்களுக்குபதேசிக்க வாரம்பித்தார். வேதாந்த சாஸ்த்ரமானது அரண்யங்களில் வசித்த தியாகயோக நிரதர்களான ரிஷிகளினால் மாத்திரம் வளர்க்கப்பட்டதன்றெனவும், அதின் வெகு சிறந்த பாகங்களெல்லாம் லோக

வ்யவஹாரங்களில் அதிகமாய்த் தலையிட்டுக் கொண்டிருந்த மேதாவிகளாலும் விர்த்திசெய்யப்பட்டு வந்ததென்றும் ஏற்படுகின்றது. கோடிக்கணக்கான ஜனங்களை நிரங்குசர்களாய் ஆளும் ஏகசக்ராதிபதியைவிட அதிகமான லோக வியவஹாரங்களுள்ள மனிதனை நம்மனதால் நினைப்பதுகடினம். ஆயினும் இச்சிம்ஹாஸனாதிபதிகள் மஹா ஆழ்ந்த விசாரணை கர்த்தர்களாகவு மிருந்திருக்கின்றனர்.

ஆகையால் எவ்விதத்திலும் இவ்வேதாந்தமானது அநுபவஸாத்யமென் றேற்படுகின்றது. மேலும் வேதாந்த சாஸ்த்ரத்திற்கு ஓர் சிறந்த வ்யாக்யானமெனத்தகும் பகவத் கீதையை நோக்குமிடத்து யாவரும் ஆச்சரியப்படும்படியாய் உபதேச ஸ்தானமானது குருக்ஷேத்திரத்தில் அமைந்துள்ளது. அவ்விடத்தில் தான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் இச்சாஸ்த்ரத்தை அர்ஜுனனுக்கு உபதேசித்தார். கீதையின் ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் ஜ்யோதிர்மயமாய்ப் பிரகாசிக்கும் கருத்தென்னவெனின் இடைவிடாது கர்மத்தைச்செய்யவேண்டுமென்பதே. ஆயினும் அங்ஙனம் சொல்லப்படுவதின் மத்தியிலேயே நித்யமான நிஷ்கர்மத்தன்மையும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இதுதான் கர்மத்தின் ரஹஸ்யமென்று சொல்லப்படுவது. இதையடைவதே வேதாந்தத்தின் முக்கிய கருத்தாம். நிஷ்கர்மத்தன்மை (நைஷ்கர்யம்) என்றால் செய்வனவற்றைச் செய்யாது சோம்பற்றனமாயிருப்பதென்று பொருளல்ல. அது வேதாந்தத்தின் கருத்துமாகாது. அஃதங்ஙனமேல், நம்மைச்சுற்றியுள்ள சுவர்கள் அறிவில் சர்வஸ்ரேஷ்டமாகும். ஏனெனில் அவைகளும் யாதொன்றும் செய்யாதிருக்கின்றமையால். மண்கட்டிகளும், மரத்தூண்களும், உலகத்தில் மஹாஞானிகளாய்விடும்: ஏனெனில் அவைகளும் தொழிலற்றிருக்கின்றமையால் காமக்ரோதாதிகளுடன் கூடிச்செய்யும் கர்மமும் நற்கருமமாகாது. அயலில் எது நடப்பினும் யாதையும் கவனிக்காது நிச்சலமான மனதுடன் செய்யப்படும் கர்மமே வேதாந்தத்தின் பரமார்த்தமாகிய உண்மைக் கர்மமாம். இவ்வித மனச்சார்புடன் செய்யப்படும் கர்மந்தான் சிரேஷ்டமானதென்று நமக்கு அநுபவபூர்வகமாய்த் தெரிந்திருக்கின்றது.

யாதொரு கருமத்தைச் செய்வதற்கும் நமக்குப்பொதுவாய் உண்டாகக்கூடிய மனவெழுச்சி முதலியன வுண்டாகாவிடின், நாம் எங்ஙனம் எக்கருமத்தையேனும் செய்யமுடியும் என அடிக்கடி கேட்கிறார்கள். நானும் அநேக வருஷங்கள் அப்படியே நினைத்தேன். ஆனால் எனக்கு வயதும் அநுபவமும் அதிகரித்து வர வர, அது உண்மையல்லவென்று தெரிந்துகொண்டேன். காமாதி மனவெழுச்சிகள் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு குறைகின்றனவோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு, செய்யப்பட்ட காரியம் சிரேஷ்டமாகின்றது. நமது மனதை இஷ்டம்போல் செல்லவிடுப்போமாகில், நமது சக்தி குன்றி, நரம்புகள் பலஹீநமுற்று, மனம் சஞ்சலமடைந்து கடைசியில் ஒரு காரியமும் ஆகாமற்போகின்றது. கர்மரூபமாய் மாற வேண்டிய சக்தியானது மனோவிகார ரூபமாய் பரிணமிக்கின்றமையால், அவ்வளவு சக்தியும் பயனற்றதாய்ப் போய்விடுகின்றது. மனது அமைதியாயும் ஒரு நிலைப்பட்டும் இருக்கும் பொழுதுதான் அவ்வளவு சக்தியும் பிரயோஜநம் பயக்கும். கருமம் செய்வதில் பயன்படும். இவ்வுலகத்தை யலங்கரித்த மஹாபுருஷர்களின் சரித்திரத்தை நாம் கவனிக்கும் பக்ஷத்தில், அவர்கள் மஹாசாந்தமுள்ள மனோநிலைமை பெற்றவர்களென்று தெரியவரும். யாதொரு முகாந்தரத்திலும் அவர்கள் பின் வாங்குபவர் அல்லர். ஆகையினாலேதான், கோபாவேசமுள்ளவன் அதிகம் செய்யாதிருத்தலும், எப்பொழுதும் கோபங்கொள்ளாதவன் அதிகமானகாரியம் செய்யச் சக்தி உள்ளவனாயிருத்தலும் நிகழ்வது. கோபம், த்வேஷம், அல்லது வேறெவ்வித மனோவிகாரத்துக்கும் இடங்கொடுக்கிறவன் இவ்வுலகத்தில் யாதொரு பெரிய காரியத்தையும் செய்து முடிக்கச் சக்தியுள்ளவனாகான். அதிகமான

வேலையைச் செய்பவன்யாரெனில், சாந்தமும், க்ஷமையும் நிச்சலமுமுள்ள மனதையுடையவனேயாம்.

வேதாந்தமானது பரமார்த்திகத்தை முக்கியமாய் வியவஹாரிக்கின்றது. ஆனால் பரமார்த்திகம் வியவஹாரிகத்தைவிட மேற்பட்டதென்பது நாம் எல்லோரும் அறிந்தது. இவ்வுலகத்திலுள்ள நமக்கு இரண்டு குணங்கள் ஸஹஜமா யமைந்திருக்கின்றன. அவற்றுள் ஒன்று பரமார்த்திகத்தை வியவஹாரிகத்தோடு சேர்த்து ஒன்றுபடுத்துவதற்கும், மற்றொன்று வியவஹாரிகத்தை பரமார்த்திகத்துடன் சேர்த்து ஒன்றுபடுத்துவதற்கும் முயல்கின்றன. இதை அறிந்துகொள்வது மிகவும் கடினம். நான் ஏதோ ஒருவிதமான வேலையைத்தான் செய்யமுடியுமென்று நினைக்கிறேன். ஒரு வேளை அவ்வேலையின் முக்கால் பங்கு கெட்டதாயிருக்கக்கூடும், அல்லது எனது கோபம் த்வேஷம், தன்நயம் முதலியவற்றின் பயனும் இருத்தல்கூடும். ஆகவே, யாரேனும் ஒருவன் எனக்கு ஓர்வித சித்தாந்தத்தையெடுத்துப் போதிக்கவருவானேல், அவன் முதல் முதல் சுயநயத்தை ஒழித்தவனாயிருக்க வேண்டும். அது அசாத்தியமென நான் நினைக்கின்றேன். ஆனால் ஒருவன் என் சுயநலத்துக்கும் தௌஷ்டியத்துக்கும் பொருந்தியிருக்கும் ஒரு ஸித்தாந்தத்தை யெடுத்து எனக்குச் சொல்லும் பக்ஷத்தில், உடனே எனக்கு ஆநந்தம்பொங்கி, அச்சித்தாந்தத்தை ஆமோதித்து விடுகிறேன். அதுவே எனக்கேற்ற சித்தாந்தமெனவும் கொண்டுவிடுகிறேன். இப்படியே வியவஹாரிகமும். எதை வெகு சுலபமாய்ச் செய்து முடித்துவிடலாமென்று நான் நினைக்கிறேனோ, அது உலகத்தாருக்கும் அவ்வாறேதானிருக்குமென நினைத்தல் சகஜமாயிருக்கிறது. நான்கடைக்காரனாயிருந்துவிடும் பக்ஷத்தில், இக்கடை வியாபாரமே உலகமுழுமைக்கும் சுலபமாய் அநுஷ்டிக்கக்கூடிய மதம் என்று நினைத்து விடுகிறேன். நான் திருடனாயிருக்கும் பக்ஷத்தில், திருட்டுத் தொழிலே உலகத்தில் சிரேஷ்டமானமதமென்றும், மற்றையவெல்லாம், அங்ஙனமல்லவெனவும் நினைத்துவிடுகிறேன். இதனால் நமது நிலைமைகளுக்கும் சந்தர்ப்பங்களுக்கும் ஏற்ப, எதெது சாத்தியமாயும் சுலபமாயும் நமக்குத் தோன்றுகின்றதோ, அது அதுவே சர்வசிரேஷ்டமென்றும் சர்வசாத்தியமென்றும் கொள்கின்றோமென ஏற்படுகிறது. இனி வேதாந்தக் கொள்கையினைக் கூறுவேன். அதில் அசாத்தியமான பாகமொன்றுமிலதாயினும், அதன் இயல்பு பரமார்த்திகத்தையே எப்பொழுதும் ஒட்டிநிற்பதென்றுணர்க. அது கூறும் சித்தாந்தம் எவ்வளவு உயர்ந்ததாயினும், அசாத்தியமானதன்று. சுருங்கச்சொல்லில், அது கூறும் சித்தாந்தமாவது "தத் த்வம் அஸி" "நீ அதுவாய் (கடவுளாய்) இருக்கிறாய்" என்பதே. வேதாந்த சாஸ்திரத்தின் பரமசித்தாந்தம் இதுவே. அநேக சாகோபசாகைகளாயும் வாதரூபமாயும் பிரிந்து கிடக்கும் வேதாந்தத்தின் முடிவான சித்தாந்தம் என்னவெனில் ஆத்மா தூய்மையும் முற்றுணர்வுமுடையது; அதனிடத்தில் ஜனனமரணங்கள் வெறுங் கற்பனையேயன்றி உண்மையல்ல வென்பதாம். ஆத்மா என்றும் பிறப்பிறப்பற்றது; ஆகவே நான் சாவேனென்பதும் அதற்காக நான் பயமுறுவதும் வெறும் மூடத்தனமேயாம். அவ்வாறே இதை என்னால் செய்யமுடியும்; இதை என்னால் செய்யமுடியாது என்பனவும் மூடத்தனமே. நான் எல்லாவற்றையும் செய்யவல்லேன். ஜனங்கள் தங்களிடத்திலுள்ள சக்தியை முதல் நம்பவேண்டுமென்று வேதாந்தம் கற்பிக்கின்றது. தனக்குப் புறம்பான சகுணமூர்த்தியினிடத்தில் நம்பிக்கையற்றவன் நாஸ்திகன் என சில மதங்கள் கூறுவதுபோல, தன்னில் நம்பிக்கையற்றவனே நாஸ்திகனென வேதாந்தம் சொல்லுகின்றது. உனது ஆத்ம மகிமையை நீ அறியாமலிருப்பதே நாஸ்திகமென வேதாந்தம் மொழிகின்றது. இவ்வெண்ணம் அநேகருக்கு விபரீதமெனத்

தோற்றலாம்; இது ஒருபோதும் கைகூடாது என்றும் நம்மில் பெரும்பான்மையோர் நினைக்கக்கூடும்; ஆனால் ஒவ்வொருவரும் அதைச் சாதிக்கக்கூடுமென்றே வேதாந்தம் மொழிகின்றது. ஆணென்பதும் பெண்ணென்பதும் குழந்தையென்பதும் ஜாதிபேதமென்பதும், ஆத்மசாக்ஷாத்காரத்திற்கு இடையூறாயிருக்குமெதுவும் இல்லை: அதாவது பொய்யென்பதே அதன் துணிபு. ஏனெனில் ஆத்மாவானது என்றும் இவ்வித விகாரங்களின்றி ஆநந்த ரூபமாயிருக்கின்றமையாலென்க.

பிரபஞ்சத்திலுள்ள சர்வசக்தியும் நம்முடையதே. நாம்தான் நம் கண்களுக்கு முன் கைகளால் தடவிக்கொண்டு இருட்டாயிருக்கிறதேனக் கத்துகிறோம். நம்மைச் சுற்றிலும் இருள் என்பது இல்லையென்று அறி. கைகளை எடுத்துவிடு, பிறகு ஆதிமுதல் இருக்கும் பிரகாசம் விளங்கும் இருள் என்றுமிருந்ததில்லை; துர்ப்பலம் என்றும் இருந்ததில்லை. நாம் மூடர்களாயிருக்கின்றமையால் நாம் அபலர்களென்றும் அசுத்தர்களென்றும் கரைகின்றோம். ஆகவே பரமார்த்திக ஸத்தியமானது அநுபவசாத்தியமேயென்று வேதாந்தம் கூறுகின்றது. அதைத் தவிர மற்றவையெல்லாம் பொய்யே.

சாதிகுலம் பிறப்பிறப்புப் பந்தமுத்தி யருவுருவத்
தன்மை நாமம்
ஏதுமின்றி யெப்பொருட்கு மெவ்விடத்தும் பிரிவற
நின்றியக்கஞ் செய்யும்
சோதியைமாத் தூவெளியை மனதவிழ நிறைவான
துரிய வாழ்வைத்
தீதில்பர மாம்பொருளைத் திருவருளே நினைவாகச்
சிந்தை செய்வாம்.

—தாயுமானவர்.

PHYSICAL EXERCISE.

தேகாப்பியாசம்.

மாசிமீ சஞ்சிகையின் (334-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

சரீராப்பியாஸத்திற்கு ஸாதகமான நான்காவது உபகரணம், ஸ்நானம். நாகரிகம்மேலிட்ட இக்காலத்தில், "டர்க்கிஷ்பாத்"* போன்ற அநேகவிதமான நூதன, ஆச்சரிய, பணச்செலவான ஸ்நானங்கள், தேகத்தை ஆரோக்கியம் செய்யக், கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நமது சரீரத்தின் தோலின்மேல் கண்ணுக்குப் புலப்படாத எண்ணிறந்த அநேகமாயிரம் துவாரங்கள் அமைந்திருக்கின்றன. சரீராவயவங்களினால் தங்களுக்குத் தேவையில்லாமல் ரத்தத்தில் தள்ளப்படும் வஸ்துக்களில், கரிமலவாயு மூத்திராதிகளாக வெளியில் கழிக்கப்படுபவைகள்போக, பாக்கி யிருக்கும் விஷநீர், நிணகல்மிஷம் முதலியதுகள், வேர்வை ரூபமாய் இச்சிறு துவாரங்களின் வழியாய், வெளியில் கழிக்கப்படுகின்றன. ஆகவே இத்துவாரங்களடைபடாமல் ஸ்நானத்தினால் சுத்தமாய் வைக்கப்படவேண்டும் என்று, நமக்குச் செம்மையாய் விளங்குகின்றது. போஜனத்துக்குப் பிந்தி ஸ்நானம் கூடாது என்பதும், குளிர்ந்த ஓடும் ஜலம் திடதேகஸ்தர்களுக்கு நல்லது என்பதும், ஸ்நானம்பண்ண பிராதக்காலம் சிரேஷ்டமென்பதும், எல்லாரும் அறிந்தவைகளே. நீந்துவது, சரீராப்பியாசத்தின் ஒரு பாகமாகி, சரீரத்தின் சகல அவயவங்களுக்கும், உறுதியை யுண்டாக்குவதினால், நீந்தி ஸ்நானம் செய்கிறதானது சரீராப்பியாசப் பயிற்சிக்கு ஒரு உபகரணமாக மாத்திரமன்றி, சரீரப் பயிற்சியின் ஒரு பிரிவாகவே ஆகிறது. ஸ்நானத்தினால் உடம்புக்கு உண்டாகும் பரிசுத்தத்தை, திருவள்ளுவர் குறளில், "புறந்தூய்மை நீரால் அமையும், அகந்தூய்மை வாய்மையால் காணப்படும்" என்று சொல்லி இருக்கிறார்.

* நீராவி நிறைந்த காற்றடக்கமான அறையில் சற்று நேரமிருந்து அதனால் உண்டாகும் வியர்வையினால் இரக்கத்திலுள்ள மஷ்டுக்களை நீக்கல்.

ஸ்நானத்தின் மஹிமை இதர ஜாதிகளைவிட நம்மவர்களால், செவ்வையாகத் தெரிந்து கொள்ளப்பட்டு அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வருவதால் அதைப்பற்றி நான் அதிகமாக சொல்லத் தேவையில்லை.

இவ்விதம் மேலே கூறப்பட்ட அன்னபானுதி, தூக்கம், ஸ்வாஸம், ஸ்நானுதிகளின் விதிகளை அதிக்கிரமிக்காமல் சரீரப்பயிற்சியை ஒருவன் அப்பியஸிப்பானுயின் அதினுல் அவனுக்கு வரும் நன்மைகளுக்கு அளவுமுண்டோ? இல்லை. இகலோக வாழ்க்கையால், நித்தியானந்த மயத்தை ஸாதித்துக் கொள்ளும்படியாக நாமடைந்திருக்கும் இச்சரீரத்தின் யந்திரமானது நாமெவ்வளவு அதின் உறுப்புகளை அலட்டுகிறோமோ, அவ்வளவும் அவைகளுக்கு நன்மைபயக்கும்படியாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. நாம் வேலை செய்கையில் உடம்பும் அதின்உறுப்புகளும் நன்ருயசைந்து அலட்டப்படுகின்றன. அதினுல், அவைகளுக்குள்ளே ஓடும் ரத்தக்குழாய்கள் அழுத்தப்பட்டு, ரத்தம் வேகமாய் உடம்பினவயவங்கள் முடிய ஓடிப் பரவுகிறது. அதினுல் ரத்தாசய ஹிருதயம் விரைவாய் அடித்துக்கொண்டு ஜாஸ்தி வேலையை சீக்கிரம் செய்கிறது. வேலை செய்யுமிடம் நல்ல காற்றுள்ள விடமாயிருந்தால், ஸ்வாஸாசயமும், விரைவாய் பிராணவாயுவை ரத்தத்தில் செலுத்தி, ரத்தத்திலுள்ள கரிய மலவாயுவை வெளியில்விடுகிறது. அதினுல் ரத்தம் சீக்கிரமாய் சுத்திசெய்யப்பட்டு தேகத்தின வயவங்களுக்குப் பரவுவதினுல், அவயவங்களெல்லாம் செவ்வையாய் ஊட்டங்கொடுக்கப்படுகின்றன. ஆகவே நல்லகாற்றில் வேலை செய்வதினுல் சகல உறுப்புகளும் உறுதியையும், உற்சாகத்தையுமடைகின்றன. வயிறு குடல் முதலிய இரைப்பைகள், உண்ணுமுணவைச் செவ்வையாக ஜீர்ணித்து, ரத்தத்தில் கலக்கும்படிச் செய்கின்றன. ஆகையால் வேலை செய்யுந்தொழிலாளிக்கு எப்போதும் நல்லபசியுண்டாகிக்கொண்டிருக்கிறது. வீட்டிலடைபட்டிருக்கும் வேலைசெய்யாச் சோம்பேறியோ, ஜீர்ண சக்தியற்று, சோற்றிலாசையின்றி, அதினுல் ரத்தம் கல்மஷமாகி, அதினுல் அவயவங்கள் கெட்டுப்போய், தூக்கமின்றி, அநேக வியாதிகளுக்குள்ளாகிறுன். வெளியில் வேலைசெய்யு முழைப்பாளியோ, பசிதாகாக்னியால் சந்தோஷத்தோடு புசித்து, சுத்தரத்தமுடையவனுய், சகல உறுப்புகளும் பலம்பெற்று, அயர்ந்த தூக்கத்தோடு பொருந்தி, நித்திய சுகியாயிருக்கிறுன். ஆகையால் சுகமானது பணத்தாலுண்டாவதும் ஏழ்மைத் தனத்தால் அடையப்படாததுமல்ல. உண்மையில் ஏழை உழைப்பாளிகளே, பொதுவாகத் திடதேக சுகிகளாயிருக்கிறுர்கள். மேலும், எந்த உறுப்புகள் அசைந்து வேலைசெய்து பயிற்சிசெய்கின்றனவோ அவைகள் தான் புஷ்டியடைகின்றன. ஸதா பேனுவைப் பிடித்தெழுதும் உத்தியோகஸ்தனின் கைபோலில்லாமல், ஸதாவேலைசெய்யும் கருமானின் கைகள் மிகவும் பருத்து பலமுள்ளவைகளாயிருக்கின்றன. ஸதா முடங்கிக்கிடக்கும் தையற்காரனுடைய கால்கள்போலிராமல், எப்போதும் நடமாடிக்கொண்டிருக்கும் தபால் சேவகனுடைய கால்கள் பலத்து உறுதிப்பட்டிருக்கின்றன. நீந்துதல், ஜிம்னுஷியம் செய்தல் முதலிய பயிற்சிகளை அப்பியஸிப்பவர்களின் மார்பு விசாலித்தும், கல்வி சாஸ்திரக்யானிகளுடைய நெற்றி தலை அகன்று நீண்டும், கூலி மூட்டை சுமப்பவர்களின் முதுகு பலத்துமிருக்கின்றன. இவைகளினுல், எவ்விதத் தொழிலில் இருப்பவர்களும், தங்களுடைய சகல அவயவங்களும் அசைந்தாடி உறுதிப்படும்படியான ஏதாவதொரு பயிற்சியை, தினந்தோறும், கொஞ்ச நேரமாவது பயிலவேண்டுமென்று சந்தேகமற நமக்குப் புலப்படுகின்றது. இவைகளையெல்லாம் தெரிந்தே, மூளை விசால சாஸ்திராதிகளில் ப்ரவர்த்தித்திருந்த நம்முடைய பிராம்மண முன்னேர்கள், பிரதி வைதிகனும், பிரதிகாலையிலும் அநேகமான சூரிய நமஸ்காரம் செய்யவேண்டுமென்றும்,

பிரதி மாலையிலும் கோவிலுக்குப்போய் முடியுமான வரையில் தோப்பிக்கரணம் போட்டுக்கொண்டு பிள்ளையாரை வணங்கி, பிறகு கூத்தாடி, நிர்த்தனம்செய்துகொண்டு நடராஜரை ஸேவித்து, பிறகு நல்ல காற்றோட்டமும் புஷ்பச் சோலைகளுமமைந்த கோவில் பிரதக்ஷிணஸ்தானத்திலிருக்கும், தக்ஷிணாமூர்த்திஸன்னதியில் இளைப்பாறி ஜெபம்செய்து, மறுபடி முடிந்தவரையில் கோவிலை பிரதக்ஷிணம் பண்ணி, பிறகு வீட்டுக்குப் போகவேண்டும் என்று விதித்திருக்கிறார்கள். வேதாந்த விஷயத்தை அப்பியஸிக்கும் சாஸ்திரக்ஞர்களுக்கு, இப்பேர்ப்பட்ட விதிகள், எவ்வளவு ஜாக்கிரதையோடும் முன்யோஜனையோடும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன பாருங்கள். படிக்கும் மாணாக்கர்கள் குளம் நதிகளில் நீந்திவிளையாடி புராதீன விளையாட்டுக்களை விருத்திசெய்வதும், பலவிதத் தொழில்களிலமர்ந்த பெரியோர்கள், மேலே சொல்லப்பட்ட விதிப்படி கோவிலுக்குப் போவதும் சரீரப்பயிற்சியை மிகவும் விருத்திபண்ணும். ஆனால் அவைகளின் பிரயோஜனம் நமக்கு விளங்காமல், அவைகள் இக்காலத்திற்கேற்ற கோலமல்லவென்று நம்மால் திரஸ்கரிக்கப்பட்டு வருகின்றன. அவை பிசகானவை. தற்கால உபாத்திமார்கள், தங்கள் பையன்களுக்கு "டிரில்" "ஓட்டம்" முதலிய விளையாட்டுகளை, நல்ல காற்றுள்ள விடங்களில் பழக்கிவைக்கவேண்டும். 'டிரில்' 'ஓட்டம்' முதலியவை, மிகவும் சிலாகிக்கத்தக்க தேகப் பயிற்சிகள். இவைகளால் சரீரத்தின் சகல உறுப்புகளும் அதனின் இடங்களில் சரியாயமைந்து உறுதிப்பட்டு உருவழகும் உடம்பழகும் நமக்குண்டாகும். ஆனால், பலவித வேலைகளிலமர்ந்திருப்பவர்களும், வயதான பெரியவர்களும் அவைகளை அனுஷ்டிக்க முடியாது. அப்படி முடியாத சகலரும், ஓடுவதற்கடுத்தபடி மேலான தேகப்பயிற்சியாகிய நடத்தலை கைக்கொள்ளவேண்டும். தினம் பிரதி காலை மாலைகளில் சக்தியானுஸாரம் நடைச்சவாரி போகவேண்டியது அவசியம்.

தேகப்பயிற்சியின் முக்கிய மிப்படியிருக்க, நமது தேசத்தில் அநேக கனவான்கள், வீட்டிற்குள்ளேயே அடைபட்டு நல்ல காற்றற்று உடம்பை மெல்லிய வஸ்துவைப்போல் காப்பாற்றி வருகிறார்கள். ஐயோ, இவர்களுக்குச் சரீரசுகம் எவ்வண்ணம் கிடைக்கும். தஞ்சாவூர் சமஸ்தானம், நமது ராஜாக்களால் அரசுபுரியப்பட்ட காலத்தில், அதை ஆண்ட ஒரு அரசன் காற்றோட்டமில்லாத தனது அரண்மனையில் முடங்கி, யாதொரு செயலுமற்று, சிற்றின்ப வெள்ளத்தில் மூழ்கியிருந்த காரணத்தால் வியாதியால் பீடிக்கப்பட்டு ஆகாரமின்றி உற்சாகமற்று இவ்வாழ்வை வெறுத்து வருந்த, அரண்மனையின் க்யாதிபெற்ற வைத்தியர்கள் எவ்வளவோ விலையுயர்ந்த நூதன ஔஷதங்களைக் கொடுத்தும் அரசன் குணம் காணாதவனாகி, வைத்தியர்களையும் மருந்துகளையும் வெறுத்து, துக்கஸாகரத்தில் மூழ்கினவனாயிருந்தான். அரசனின் வியாதிக்குக் காரணம் தெரிந்துகொண்ட, பிராம்மண னொருவன் யோகிவேஷம் தரித்து, அரசனிடம் சென்று அவர் வியாதியின் மூலம் தனக்குச் செவ்வையாய்ப் புலப்பட்டிருக்கிறதாகவும் கூடிய சீக்கிரத்தில் அரசனை தான் சொஸ்தம்பண்ணுவது திண்ணமென்றும் உறுதிச்சொல்ல, யோகியாகக் க்ரணப்பட்டபடியால் அவரிடத்தில அபாரசக்தியிருக்கு மென்று நம்பி அரசன் தன்னை அப்பிராம்மண யோகியிடத்தில் ஒப்புவித்துக்கொண்டான். அவ்யோகி, அரசன் தினம் காலையில் அரண்மனைப்ராகார ராஜவீதி நான்கையும் கால் நடையாய் பிரதக்ஷிணம் செய்துவரவேண்டுமென்றும், பிறகு தெய்வத்தன்மை பொருந்திய தன் மருந்தை, பிறர்பார்க்காதபடி அரசனுக்கு அவனுடைய கண்களைக் கட்டிவிட்டு, தானேகொடுக்கவேண்டு மென்றும் கண்டிப்பாய்ச் சொல்ல, யோகியானபடி

கதைப் பூங்கோத்து.—இது, வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார் குமாரர் வி. சூ. நடராஜ சாஸ்திரியார் இயற்றியது. இதில் பல சிறு கதைகள் அடங்கியிருக்கின்றன. விலை அணா. 0 2 6.

யால் மறுதளிக்கப்பயந்தும், தன் வியாதியின் கொடுமையினலும், அரசன் ஒப்புக்கொள்ளும்படி நேரிட்டது. ஒருநாளும் நடந்து அறியாத அரசன், ரமணீயமான பிராதக்காலத்தில் மலர்ந்த பற்பல புஷ்பங்களின் வாஸனையோடு கூடிய ராஜப்ராகாரங்களை பெருமூச்சுவாங்க, தேகம் வியர்க்க, மஹாப்பிரயாஸத்தோடு பிரதக்ஷிணம் செய்து வரவும், யோகி அவ்வரசனைக் கொஞ்ச மிளைப்பாறச்செய்து, பிறகு அவர் கண்களைக்கட்டிவிட்டு அவர் வாயில் பசுவந்தயிர்வார்த்து நன்ருய்ப் பிசைந்த மூளை மூளையான பழயது சாதத்தை வதக்கின சுண்டக்காய் வறுத்த கொடமிளகாய் ஊறுகாயோடு, கொஞ்சம் ஊட்டவும், அரசன் "ஓ, யோகீஸ்வரனே, இம்மருந்து தேவாமிர்தம் போலிருக்கிறதே, இது என்ன அற்புத மருந்து" என்றுகேட்டான். அதற்கு யோகி ஒருமண்டலம் (44-நாள்) அரசன் அவ்விதம் நடந்து அம்மருந்தைச் சாப்பிட்டால், அவன் முழுதும் குணமாகிவிடுவன் என்றும், பிறகுதான் அம்மருந்து இன்னதென்று அவருக்கு அறிவிக்கப்படும் என்றும் சொன்ருர். அரசனும் சரியென்று உட்படவே, யோகியானவர் அரசன் நடக்கும் தூரத்தை நாளுக்குநாள் கொஞ்சங்கொஞ்சமாய் அதிகரிக்கவும், அத்தோடுகூட அவர் ஊட்டும் பழயதும் அரசனல் ஜாஸ்தி யிழுக்கப்பட்டு, சில தினங்களுக்குள்ளேயே அரசன் போஜனதிகளை பிரியத்தோடும் ஆவலோடு மூண்ணவாரம்பித்து, அயர்ந்த தூக்கமடைந்து, தேகம் திடப்பட்டு, நியாயஸ்தலத்துக்கேகி ராஜ்யபாரத்தை வஹிக்க ஆரம்பித்துவிட்டான். பிறகு தன் வியாதிக்கு மருந்தும் மூலமும் இன்னதென்று அரசன் தெரிந்து மஹா ஆச்சரிய முடையவராய், யோகிக்கு வெகுவாகப் பரிசளித்துப் பிறகு சரீரப்பயிற்சியின் முக்கியத்தைக் குறித்துத் தன் பிரஜைகளுக்கு விதிகளை ஏற்படுத்தினராம்.

இவ்விதமாக சரீரப்பயிற்சியின் அத்யாவசிகத்தை வற்புறுத்திய நான் இனி சரீரப் பயிற்சியின் (History) சரித்திரத்தை ஆதிகாலம் தொடங்கி ஆருயப் பேர்கின்றேன். ஆதிகாலத்தில் போர்வீரர்கள் சரீராப்பியாஸத்தில் மிகவும் தேற்சிபெற்று, யானை, யாளி, புலி, ஸிம்ஹம் இவைகளின் பலமுற்றவர்களாய் அவைகளோடெதிர்த்துச் சண்டைசெய்தும், சண்டைகளில் கனத்த ஆயுதங்களை உபயோகித்தும் வந்தார்கள். அக்காலத்தில் அவர்கள் மிகவும் மதிக்கப்பட்டு, அரசர்களாகக் கொண்டாடப்பட்டு யாவராலும் கப்பம் கட்டப்பட்டார்கள். ஹோமர் காவ்யத்தில் சொல்லப்படும் ஹெர்க்கியூலிஸூம், பைபிளில் சொல்லப்படும் ஹாம்ஸனும் பாரதத்தில்வரும் பீமனும், மிகவுமுயர்வாகவும் பயத்தோடும் கொண்டாடப்பட்டார்கள். அவர்களைப்போல யுத்தத்தில் பலமுள்ளவர்களே அரசர்களாக நன்கு மதிக்கப்படவேண்டுமென்றும், மிக்க பலம் பொருந்திய போர் வீரர்கள் பலர் ராஜ்யத்தைக் காக்க வேற்படவேண்டும் என்றும், ராஜ்யத்தில் அவர்களுக்கே உயர்வான உன்னத பதமும் மரியாதையும் என்றும், அனுஷ்டானம் உண்டாயிற்று. ஸ்பார்ட்டா தேசத்தில் ஒவ்வொரு பிரபுவும் தேகப்பயிற்சியின் படிப்பை வெகு பிரயாஸத்தோடும் ஜாக்கிருதையோடும் பயின்றுவந்தான். தன் ராஜ்யத்துக்காக யுத்தத்தில் பெரிய காரியத்தை ஸாதித்தவனே அரசனகத் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டான். யுத்தத்தில் முதுகுகாட்டித் திரும்பிய ஸ்பார்ட்டன், பெற்ருேர்களால் திரஸ்கரிக்கப்பட்டு பத்தினியினல் அவமதிக்கப்பட்டு ராஜ்யத்திலிருந்து வெளியில் துரத்திவிடப்பட்டான். நமது தேசத்திலும் போர்வீரர்கள் யுத்தத்தில் மாண்டால் வீர சுவர்க்கமென்றும், பின்வாங்கினல் நரகமென்றும் விதி ஏற்பட்டது. பிறகு, நாகரிகம் விருத்தியாகவே மனிதர்களில் சிலர் மூளை விசாலிக்கும் யுக்தி, புத்தி, விஷயப் பிரவர்த்திகளில் தங்கள் கவனத்தைச் செலுத்தவாரம்பித்தார்கள்.

ஐரோப்பா கண்டத்திலோ, என்ருல், ரோம் ராஜ்யம் க்ஷீணித்து, அநேக தேசங்களாகப்

பிரிந்த போதிலும், சரீரப்பயிற்சியின் நன்மையும் போர்வீரத்தனமுமே ராஜாங்கத்தில் உன்னதமாகப் பிரகாசித்தது. படித்தவர்கள் மாந்திரீகர்களெனச் சந்தேகிக்கப்பட்டு, பேய், பிசாசுகளோடு சம்பந்தமுடையவர்கள்போல திரஸ்க்கரிக்கப்பட்டு, ராஜதண்டனைக்குள்ளானார்கள். வைதீகமார்களாகிய "போப்" "பிஷப்புக்களு"க்கு, அவர்கள் தங்களையடக்கியாளும்படியாக, ஐரோப்பிய அரசர்கள் முழுவதும் இடங்கொடுக்கவில்லை. சரீரப்பயிற்சியினனுகூலங்களை நன்குமதித்து, வாலிபர்கள் போர்வீரராகவே விருத்தி யடைந்தார்கள். "மிடில் ஏஜெஸ்", என்று சொல்லப்படும் நடு நூற்றுண்டுகளில் கூட, ஐரோப்பாவில் இரண்டு பிரபுக்களுக்குள் சச்சரவு நேரிட்டால், அவர்கள் இரண்டுபேரும் 'Duel' சண்டையை (த்வந்துவயுத்தத்தை) அதின் விதிப்படி செய்கிறது என்றும், ஜெயித்தவரின் பக்கத்தில் நியாயமிருக்கிறது என்றும் அனுஷ்டானம் அப்பியஸிக்கப்பட்டு வந்தது. இக்காலத்திலும், ஐரோப்பா, அமெரிக்கா கண்டங்களில் மூளைவிசாலப் படிப்பே உயர்த்தியாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டபோதிலுங் கூட, சரீரப்பயிற்சியின்படிப்பு கேவலமாக நன்குமதிக்கப்படவில்லை. ஜர்மெனிய தேசத்துப் பிரதிவாலிபனும், போர்வீரனுகப் பழக்கப்பட்டு, பலவந்தம்நேரிடும்போது, தனது தேசத்துக்காகச் சண்டைசெய்யும்படியான பக்குவத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறுன். ஐரோப்பாவின் இதர தேசங்களிலும், அரசாங்கத்தார்கள் கல்விப் படிப்போடு கூட ராணுவப் படிப்பின் தேர்ச்சிக்கும் விதிகள் ஏற்படுத்தி, அதை விருத்தி செய்துவருகிருர்கள். ஆகையால் இழிவடைந்த நம்தேசத்துச் சிறுவர்களும், வாலிபர்களும் சரீரப்பயிற்சியை மிகவுமப்பியஸித்து, பட்டாளச்சிப்பாய்களாகவும், இராணுவ உத்தியோகஸ்தர்களாகவும் ஆகப் பிரயத்தனிக்க வேண்டும். அதற்கு நாம் அர்ஹர்களாக கவர்ன்மெண்டாருடைய நம்பிக்கையை நமது நன்னடக்கைகளினுலும், சன்மார்க்கங்களினுலும், விடாமுயற்சிகளினுலும் இன்னும் அதிகமாக பெறவேண்டும்.

கடைசியாக இதை நான் முடிக்குமுன் இன்னுமொரு விஷயத்தைப்பற்றி வற்புறுத்துகிறேன். அதென்னவென்ருல், ஐரோப்பிய கண்டத்தார் சரீரப்பயிற்சியின் பலனினுல் மாத்திரம், மற்றதேசத்தவர்களை அடக்கியாளுகிருர்கள் என்கிற வெண்ணம் தப்பு. ஏனென்ருல், ஒருவனுக்குச் சரீரப்பயிற்சியும், அதினுல் தேகதிடமும், தைரியமும் எவ்வளவு இருந்தபோதிலும் அவன் மனம் நல்வழிப்பட்டு அவனதின்படி நடந்து நிற்காவிடில், அவன் பிறரால் அடக்கியே ஆளப்படுவான் என்பது திண்ணம். உதாரணமாக, பல பலஹீனர்களும், சில திடஸ்தர்களான சிப்பாய்களும், சேர்ந்த ஒரு இடத்தில், ஒரு சிப்பாய் ஏதாவதொன்றைத் திருடிவிட்டானுனல் அதையறிய அவ்விடத்தில் எல்லோரையும் அரிசியைமெல்லச்சொன்னுல், திருடினசிப்பாயின் வாயில் எச்சலூருமல் அவன்மாத்திரம் அரிசியை மெல்ல சக்தியுள்ளவனு யிருக்கமாட்டான். அச்சிப்பாய் எவ்வளவு திடஸ்தனுயும், தைரியஸ்தனுயு மிருந்தபோதிலும் "திருடிவிட்டோம், திருடுவது பிசகு," என்கிற வெண்ணம் மனதில் குடிகொண் டிருக்கிறபடியால், மனப்பீரீதியால் வாயில் ஜலமூறுகிறதில்லை. அதினுல் அவன் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு தண்டனைக்குள்ளாவான். ஆகையால் சிருஷ்டியில் உயர்ந்த பிறவியாகிய மநுஷனிடனுக்குள் சிறந்தது அவனின் மனது (Mind). அதை மனிதன், அடக்கி அதை விசாலிப்பாய் உபயோகப்படுத்தி விருத்தி பண்ணுவதினுல், தன்வேலையைச்செய்ய யானையை அடக்கவும், ஸர்க்கஸில் குதிரையை நாட்டியமாடச் செய்யவும், ஸிம்ஹத்தோடு விளையாடவும், தண்ணீருக்குள்ளாலே 'ஸப் மாரின் போட்டால்' பிரயாணிக்கவும், ஆகாயத்தில் 'பாலூனில்' சஞ்சரிக்கவும், கம்பியில்லாத் தந்தியில் பேசவும், திராணியுள்ளவனுக ஆகிருன். சரீரப்பயிற்சியும், சரீரதிடமும் எவ்வளவு இருக்கினும், மனம் விகாரமடைந்தால் அம்மனிதன் பிரயோஜனமடையான்.

CHARACTER SKETCH : PALISSY THE POTTER.

குணவலி விளக்கம் :

பெயர்பெற்ற குலாலர் பலிஸ்ஸி என்பவர் சரித்திரம்.

மாசிமீ சஞ்சிகையின் (342-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

அப்பால் பலிஸ்ஸி, குயவன் ஒருவனைச் சம்பளத்திற்கு அமர்த்தி மாதிரி கற்பித்து அம்மாதிரியாக மட்கலம் வனைவித்துத் தளுக்கிடும் பொருட்டு தாமும் களிமண்ணிற் சிறுபதக்கங்கள் செய்தார். இப்பாண்ட முதலியவைகளைப் பணிக்காய்ச்செய்து விற்குந்தனையும் அவருக்கும் குடும்பத்திற்கும் சம்ரக்ஷணைக்கு வழி என்ன? 'ஸேங்தீஸ்' நகரத்தில் பலிஸ்ஸியை நாட்பட அறிந்த சத்திரக்கான ஒருவன் இருந்தான். அவர் வெகு பணத்தை ஊதியமற்ற பரீக்ஷைகளில் வியர்த்தமாய் கிரயப்செய்ததை அவன் அறிவான். அவர் புத்திமானல்லவென்று அவன் அபிப்பிராயத்திற் பட்டிருந்தாலும் இருக்குமாயினும் அவர் நெறிவிலகாத நிதானியென்று பூர்த்தியாய் நம்பியிருந்தான். அது அவர் அதிர்ஷ்டந்தான். அவ்வூரில் அவருக்கு அனுகூலி வேறு இல்லை. அந்தப் புண்ணியவான் ஆறு மாசகாலம் அவர் விசாரமற்றுத் தொழில் செய்துகொண்டுவர, அவருக்கு உண்ண ஆகாரமும் இருக்க வீடும் கொடுத்துதவச் சம்மதித்தான். பாண்டம் வனைய வைத்துக்கொண்ட குயவனுக்குப் பொருந்தினபடி சம்பளம் கொடுக்கவோ அவரால் மாளவில்லை. வீடு வெறித்திருந்தது. தட்டுமுட்டுகளை உடைத்துச் சூளையில்வைத்து எரித்திட்டது அறிவோமே. அவர் உடுத்த வஸ்திரம் மாத்திரம் மிஞ்சியிருந்து, அதை உரிந்துகொடுத்திட்டுத் தாம் நிர்வாணியாயிருந்தால் இருக்கலாமேதவிர மற்றப்படி அவரால் ஒன்றும் மாளாது. அறுதியில் அப்படித்தான் செய்தார். அவனுக்குச் செல்லவேண்டிய சம்பளத்தின் ஒரு பாகத்திற்குத் தாம் உடுத்த வஸ்திரங்களிற் சிலவற்றைக் கொடுத்தார்.

அதன்மேல் பலிஸ்ஸி செவ்வையாகச் சூளைக்களம்கட்டி எழுப்பினர். அதன் அகத்தில் ஓரிடத்தில் தீத்தட்டிக்கல் அடுக்கிக் கட்டியது படுமோசமென்று கைம்மேலே கண்டது. சூளையில் நெருப்புவைத்துச் சூடேறவும், தீக்கல் எல்லாம் சக்கை சக்கையாய்ப் பிளந்து தெறித்துப் பறந்து சிதறுண்ட துண்டுகள் சூளையில் வெந்த பாண்டத்தில் குத்திப் பாண்டம்எல்லாம் பழுதாய்ப்போயின. தளுக்கோ நன்றாய்ப் படிந்தது. படிந்தும் பயன் என்ன? பின்னும் ஆறுமாசம் உழைத்த உழைப்பெல்லாம் அடியோடே அவலமாய்ப்போயிற்று. பாண்டம் பழுதாகியும் தளுக்கு வாய்த்ததனால் சிலர் மித விலை கொடுத்து வாங்க விரும்பினர்கள். பழுதற்ற பாண்டத்தை விக்கிரயம்செய்வது தமக்கு அபிமான பங்கமென்று பலிஸ்ஸி விற்க உடன்படாது தளுக்கேறிய பாண்டம் அனைத்தையும் சின்னாபின்னமாகச் சிதறடித்தார். இதைச் சுட்டி அவர் சொல்லியது:—"ஆனாலும் பெரிதல்ல. ஆசைபெருகப் பெருகத்தீரம் உண்டாய் எடுத்த கருமத்தைச் சித்தம் சலிக்காமல் தொடுத்துச் செய்தவந்தேன். இஷ்டர்கள் என்னைக் காணவரும் சமயங்களில் சில வேளை என் இதயம் துன்புற்று வருந்துவதுண்டெனினும், அதை நான் அவர்களுக்குச் சற்றுவது காட்டாமல் நளினக்கதைசொல்லிப் பரிவுபண்ணி வருவேன். நான் பட்டபாடு ஒன்றல்ல-அனேகம். அவற்றுளெல்லாம் தீராப்பெரும்பாடு, ஊரார் அயலாராலல்ல, என் வீட்டாரால் எனக்கு நேர்ந்த நிந்தையும் இடுக்கண்ணுமே. சாகஸமின்றி ஒன்றைச் சாதிப்பார் உலகில் இல்லையே:—இதை எண்ணாமல், அந்தத் துரோகிகள் நான் தொடங்கின கருமத்தை முடிக்காததைப்பற்றி என்னைக் குறைசொன்னர்கள். என் சூளைக்கு அனேக வருஷகாலம் ஒதுக்கு இல்லாதிருந்தது. சூளையில் பாண்டம் வேகவைத்திருக்கும்பொழுது, அடுத்துப் பல ராத்திரிகாலம் காற்றுக்கு மழைக்கு இலக்காக உறக்கமற்றுக் காவல் காத்திருந்தேன். என

க்கு ஆதரவு ஆறுதல் ஒன்றும் இல்லை. ஒரு பக்கத்தில் பூனைகள் அழும் சத்தமும் ஒரு பக்கத்தில் நாய்கள் ஊளையிடும் ஒலியும் இராமுப்பது நாழிகையும் செவி அதிரக் கேட்ட மணியமாயிருந்ததுதான் நான்பெற்ற சுகம். சில வேளை சூளையில் கடுங்காற்று பிரசண்ட வேகமாய் மோத, நான் தாங்க வசமற்று, வீட்டுக்குள்ளேபோய் ஒதுங்கியிருப்பது உண்டு. அர்த்த ராத்திரியிலும் பிற்சாமத்திலும் படுத்துக் கொள்ளப் போகும்பொழுது மழையில் நனைந்து விறைத்திருப்பேன். சேற்றில் விழுந்து வெளியே இழுத்துவிடப் பட்டவனைப்போல் என் தேகம் எல்லாம் சேறும் சகுதியும் புரண்டிருக்கும். தீபமின்றிக் கஜ இருளில் திசை தெரியாமல் கள் உண்டவனைப்போலத் தள்ளாடித் தடுமாறித் தடுக்கி விழுவேன். விழித்திருந்ததுபற்றி எனக்கு அத்தனை அலுப்பும் ஆயாசமும் உண்டாயிருக்கும். இவ்வாறு நாட்பட உழைத்தும் என் உழைப்பெல்லாம் வியர்த்தமாய்ப் போனதை எண்ணி எண்ணி மிக்க மனத்துயர் அடைந்திருப்பேன். ஆனாலும், ஐயையோ! எனக்கு எங்கும் சுகம் இல்லை. தஞ்சமென்று வீடு தேடி விரைந்தோட, அது முன்பட்ட அவதியிலும் பதின்மடங்கு அதிக அவஸ்தையுள்ள எரிநரகக் குழியாய் முடிந்தது. அவ்வேளையில் என் மனம் என்ன பாடு தான்படாது. இத்தனை பெருந்துயர் அடைந்த நான் அப்பொழுதே சிரணித்து மாய்ந்து போகாமல் இன்றளவும் தப்பிப் பிழைத்திருப்பதை நினைக்கும்பொழுதெல்லாம் எனக்கு ஆச்சரியம் உண்டாகின்றது.''

கருமம் இந்தப் பருவத்தில் இருக்கையில் பலிஸ்ஸிக்குக் குறுவிசாரம் மேலிட்டு இனித் தான் நினைத்த கருமம் கைகூடுவது கஷ்டமெனக் கனதுயர் உண்டாய் அவர் நோயும் பாயுமாய் விழுந்து படாததொன்றொழிய மற்றொரு சுகத்தையும் அறியவில்லை. அவர் உடல் உதிரம்வற்றி உலர்ந்து வெற்றெலும்புக்கூடாகித் தரித்த வஸ்திரம் கந்தை கந்தையாய்க் கிழிந்து தொங்க, மனதிற் குடியேறிய துக்கம் முகக்குறியால் விளங்க, ஸேர்தீஸின் அயலில் உள்ள வயல்வெளியில் திரிந்தார். அவர் எழுதிய வரலாறுகளில் விநோதமான ஒரு வாக்கியம் இருக்கிறது. அதில் அவர் தமது காலில் ஆடுசதை உலர்ந்து சுருங்கிப்போக, நாடாதொடுத்து இழுத்துக் கட்டிய பாதகோசம் நடக்கும்பொழுது தளர்ந்து குதிக்காலில் விழுந்ததென்று வெளியிட்டார். அவர் குடும்ப சம்ரக்ஷணையைத்தொட்டு நிர்விசாரமாயிருப்பதைப்பற்றி வீட்டார் நித்தமும் அவரை நிந்திக்க, அண்டை அயலில் உள்ளவர்கள் சொல்லச் சொல்லக் கேளாமல் பேய்ப்புத்தி கொண்டு நடந்ததைத்தொட்டு 'இவன் யார்! லச்சைகெட்ட முட்டாள்' என்று திட்டத் தலைப்பட்டார்கள். கேட்டுக் கேட்டு அலுப்புற்று அவர் சிறிது காலம் முன் செய்த தொழிலை மீண்டும் தொடங்கி ஒரு வருஷம் சிரத்தையாய்ச் செய்துகொண்டுவந்து கையேறிய வருமானம் குடும்ப சம்ரக்ஷணைக்குக் கட்டிவந்தது. ஒருவாறு சீர்ப்பட்டாரென்று கண்டு அயலார்களும் அவரைச் சம்மானிக்கத் தொடங்கினார்கள். மீண்டும் அவர் தம் மனதிற்கு மாதுரியமாயிருந்த பரீக்ஷையைக் கைக்கொண்டார். முன்னமே தளுக்கிடும் சேர்வை கண்டறிய அவர் பரீக்ஷைசெய்த காலம் பத்து வருஷம். பின்னிட்டு அந்தச் சேர்வையைக் கஷ்டப்பட்டுச் சோதனைமேற் சோதனைசெய்து களங்கமற அறிந்து சாதிக்கப் பின்னும் எட்டு வருஷம் சென்றது: செய்யச் செய்ய அவருக்கு அனுபவம் முதிர்ந்து வியப்பருந் திறம் அமைந்தது. இன்ன பரீக்ஷைக்கு இன்ன சித்தி உண்டாமென்று அவர் எள்ளளவும் தவறாது அறிந்தார். செய்யும் பரீக்ஷைகள் சிதறச் சிதற, அவருக்கு* விர்த்திஞானம் மெத்தவும் உண்டாயிற்று. தப்பிப்போன பரீக்ஷைகள் அத்தனையும் அவருக்கு நூதனமாய்க் கற்றறியும் அத்தனை பாடங்களுக்குச் சமானமாகித் தளுக்கிடும் சேர்வையின் இயற்

* விர்த்திஞானம் (விவகாரவிவேகம்)=Practical knowledge.

கையையும், களிமண்ணின் குணத்தையும், களிமண்ணைப் பதப்படுத்தும் முறையையும், சூளை வைத்து நிர்வகிக்கும் சூக்ஷ்மத்தையும் பற்றி அவர் எத்தனையோ நுட்பங்களை அறிந்துகொண்டார்.

பதினாறு வருஷம் பாடுபட்டு உழைத்துத் தெளிந்தபின்பு தான் பலிஸ்ஸி அச்சமற்றுத் தாமும் குலாலன் என்று சொல்லத் தலைப்பட்டார். அந்தப் பதினாறு வருஷம் அவர் தொழில் பழகின காலம். அவர் ஆதியோடு அந்தம் தமக்குத் தாமே உபாத்தியாயரானார். அதன்மேல் அவர் பாண்டம் விற்றுத் தேறும் பணத்தைக்கொண்டு குடும்ப சம்ரக்ஷணை செய்து சுகித்திருக்கத்தக்க நிர்வாகி ஆனார். ஆனாலும் தாம் சாதித்தது போதுமென்று அவர் அம்மட்டில் ரமித்திருக்காமல் கூடுமளவில் பூரண நிபுணராகக் கருதித்தாம் கையிட்ட துறையில் ஓயாது உழைத்து படிப்படியாய்த் தேறிக்கொண்டுவந்தார். அவர் இயற்கைப் பொருள்களைக் கருத்துக் கூர்ந்து பார்த்து எதையும் தவறாமல் தமது பாண்டங்களில் வனையப் பயின்று இதில் அவருக்கு உண்டான அதிசய சித்தியைக்கண்டு, பெயர்பெற்ற பப்பன் பண்டிதர் அவரைச் சுட்டி "இந்தப் பதார்த்தவிஞ்ஞானிக்கு இத்தனை மகத்துவம் தெய்வத்தாலன்றி மற்றப்படி அமைவது அசாத்தியம்" என மொழிந்தார். அவர் வனைந்த சித்திரக்கிண்ணம் முதலியவைகளை வஸ்து அதிசயசாலைகளில் இப்பொழுது காண்பவர்கள் இவை கிண்ணங்களல்ல, நவமணிகளைத் தோற்கடிக்கும் அருமணிகளென்று பாராட்டுவார்கள். பாராட்டி யானைவிலை குதிரை விலை கொடுத்து வாங்குவார்கள். *அக்கிண்ணமுதலிய பாண்டங்களுக்கு அணியாக அவர் வனைவன பெரும்பாலும் வனவிலங்கு, பல்லி, அவ்வூர் வயல்வெளியில் உள்ள பூண்டு செடி கொடி இவற்றின் பிரதிமைகளே. அவ்வுருக்களுக்கும் அவற்றால் விளங்கும் ஜீவமூல வர்க்கத்துக்கும் அணுவளவும் வேற்றுமை தோன்றாது. பலிஸ்ஸி வனைதொழிற்றுறையில் உயர்ந்துயர்ந்து உச்சத்திற்கு வந்தபோது தமக்கு இட்ட தொழிற்பெயர் "மட்கலம் வனைந்து நாட்டகத்துள்ள ஜீவ மூலவர்க்கம் சித்திரிப்போன்" என்பது.

ஆனாலும், பலிஸ்ஸி பட்ட உபத்திரவத்தை நாம் இன்னம் முற்றமுடியச் சொல்லவில்லை. இரண்டொரு வார்த்தை சொல்லி முடிப்போம். அவர் ப்ரொடெஸ்தாந்து கிறிஸ்தவர். அவர் காலத்தில் பிரான்சு தேசத்தின் தென்பாகத்தில் அவ்வர்ணத்தாருக்கு ரோமன்மதஸ்தரால் உபத்திரவம் நேர்ந்து அதிகரித்தது. அவர் பயங்காளியல்ல - அச்சமற்றுத் தமது கோட்பாடுகளை வெளியிட்டார். ஆனதுபற்றிக் கடு விஷப் கக்கும் பாஷண்டியென்று அவர்கள் அவருக்கு அஞ்சினார்கள். அவர் பகைஞர் கோட்சொல்ல, அதைக் கேட்டுச் சர்க்கார் சேவகர் ஸேக்தீவில் உள்ள அவர் வீட்டில் நுழைந்து, தொழிற்சாலையின் கதவைப் பெயர்த்துத் திறந்துவிட, திரளாய்க் கும்புகூடிய கீழ்மக்கள் நுழைந்து அங்கிருந்த பாண்டம் அனைத்தையும் அடித்து நொறுக்கினார்கள். சேவகர் அவரை ராத்திரிகாலத்தில் 'போர்டு' நகரத்திற்குத் தீவிரமாய்ப் பிடித்துக்கொண்டுபோய், கழுவேற்றியாவது சிரம் சேதித்தாவது கொல்லும் தினம் வருந்தனையும் சிறையிருத்தினார்கள். பின்பு அவரைத் தீ வளர்த்துத் தகிக்கும்படி தீர்ப்புப் பிறந்தது. (Montmorency) மந்துமோரென்ஸி எனும் ஊரின் அதிகாரியாகிய மிக்க செல்வாக்குள்ள பிரபு ஒருவர் அவரைப் பிராண தண்டனைக்குத் தப்புவிக்கத் தலைப்பட்டார். அந்தப் பிரபுவிற்குப் பலிஸ்ஸிமீது இவ்வாறு கிருபை உண்டானது அவரில் அன்புகூர்ந்ததனாலு

*பல வருஷமுந்தி லண்டன் நகரத்தில் மிஸ்டர் பர்னல் தேடிவைத்திருந்த அரும் பொருள் வகை ஏலத்தில் விலைப்பட்டபொழுது, பலிஸ்ஸி வனைந்த சித்திரக்கிண்ணம் ஒன்றைக்கண்டு எல்லாரும் அதிசயப்பட்டார்கள். குறுக்களவு பன்னிரண்டு அங்குலமுள்ள அதன் மத்தியில் சிறு பல்லியின் பிரதிமை விந்தையாக வனைந்திருந்தது. அவ்விசித்திரக் கிண்ணம் ஆயிரத்தறுநூற்றிருபது ரூபாய்க்கு விலைப்பட்டது.

மல்ல, அவர் வழிபடும் சமயத்தை அபிமானித்தகனுமல்ல, தமது நயத்தை எண்ணியே. பாரீஸ்நகரத்திற்குச் சுமார் பன்னிரண்டு மைல் தூரத்தில் அவருக்கு 'எகௌஎன்' என்று ஒரு கிராமம். அந்தக் கிராமத்தில் அவர் அரண்மனை அலங்கார மண்டபம் ஒன்று சமைப்பிக்கத் தொடங்கி அப்பொழுது வேலை நடந்துகொண்டுவந்தது. அதன் தளத்திற்குப் பளிங்குத் தளுக்கிடத்தக்க கைத்தொழிற்றிறமையுள்ள குலாலர் பலிஸ்ஸி ஒருவர் தவிர அத்தேசத்தில் மற்றெவரும் இல்லை. அவர் இறந்தால் தமது வேலை வளம்பெற முடியாதென்று கண்டுதான் அந்தப் பிரபு அவரை மரணத்திற்குத் தப்புவிக்கத் தலைப்பட்டார். அவருடைய வாக்கு சகாயத்தால் பலிஸ்ஸியை அரசனுக்கும் அவருக்கும் நாட்டுப்பொருள் வகைவனையும் தொழிலாளியாக நியமித்து துரைத்தன சாஸனம் ஒன்று பிறப்பிக்கப்பட்டது. ஆகவே அவர் அந்தக்ஷணமே 'போர்டு' நகராகிகார எல்லைக்கு அப்புறப்பட்ட இடம்பெற்றார். அவர் விடுதலை பெற்றுப்போய் வீடு சேர்ந்தபொழுது வீடு அங்கேகது! அது பிரிந்து கலைந்து பாழ்பட்டு அலங்கோலமாயிருந்தது. தொழிற்சாலை மேற்கூரை சிதைந்துபோய் வெயிலுக்கும் மழைக்கும் இலக்காயிருந்தது. அவர் வனைந்த பொன்போன்ற பாண்ட முதலிய அனைத்தும் தவிடுபொடியாய் நொறுங்குண்டிருந்தன. அப்பொழுது அவர் மனம் என்ன பாடுதான் படாது! அப்புறம் அவருக்கு அங்கென்ன வாஞ்சை உண்டு! இனி ஒருகாலும் அவ்வூருக்குப் போவதில்லையென்று அடியில் ஒட்டிய தூசியை அகல உதறிவிட்டுப் பாரீஸுக்குப் போய் மேற்சொல்லிய பிரபுவும் ராக்னியும் இட்ட வேலைகளைச் செய்து கொண்டுவந்தார். செய்துவரும் காலத்தில் அவருக்கு இருப்பிடம் 'த்யுஇலெரீஸ்.'*

*பிரான்சுதேசத்தில் ப்ரொடெஸ்தாந்து சமய பூர்வத்லதக் குறித்துப் பூராயமாய் ஆய்ந்தறியும் முயற்சியுள்ள சார்லஸ் ரீட் என்பவர் பலிஸ்ஸி வனைந்த சித்திரப்பிரதிமைகள் சுட்ட உலைக்களம் ஒன்றை இப்போது இருபதுவருஷங்களுக்குமுன் கண்டுபிடித்தார். மனுஷர் முகம், பூண்டு, செடி, விலங்குஜாதி இவற்றின் உருமாதிரியாகச் செய்த கருக்கள் சில தரையில் அகழ்ந்தெடுத்தார். அவைகள் சற்றுவது கெட்டுப்போகவில்லை. சாதாரணமாய் நால்வரும் அறிந்த அவர் முத்திரை அவைகளுக்கு இட்டிருந்தது. அவ்வுலைக்களம் இருந்தது லூவர் சித்திரகூடத்தின் கீழ்.

பலிஸ்ஸி தம்மைச்சார் இருவரை வைத்துக்கொண்டு அவர்கள் கைத்துணைபால் குயக்கலம் வனைதொழில்செய்து வந்ததுமன்றி, வயசு பின்னிட்டதன்மேல், இத்தொழிலில் தாம் அறியாமற்செய்த பல பிழைகளைத் தம் ஊரார் தவிர்க்கவும் நன்றாய்த் தொழில் பழகவும் தக்க விதிகளை உணர்த்தும் புஸ்தகங்கள் எழுதிப் பிரசித்தம் செய்தார். மேலும், கிருஷித்தொழில், கோட்டை கொத்தளம் அமைக்கும் முறை' *சராசரநூல் இவைகளை உணர்த்தும் புஸ்தகங்களும் இயற்றினர். அவர் சராசரநூலைக் குறித்துச் சிலருக்குப் பிரசங்கமும் செய்தார். சோதிஷம், ரசவாதம், †மாரணவித்தை முதலிய ‡பேடிசவித்தைகள் அவருக்கு ஜன்மவிரோதம். அவர் அவைகளைக் கருவறுக்கக் கங்கணம் கட்டி நின்றார். இதனால் வெகுபெயர் அவருக்கு விரோதிகளானார்கள். அவர்கள் அவரைக்கண்ட இடந்தோறும் §பாஷண்டன் என்று காட்டிக்கொடுக்கப் பார்த்தார்கள். அவர்களால் அவர் மீளவும் சமயத்வேஷத்தின் பொருட்டுப் பிடித்துச் சிறைச்சாலையில் வைக்கப்பட்டார். அப்பொழுது அவர் அறமுதிர்கிழவன் - பருவம் எழுபத்தெட்டு. அது அவர் இடுகாட்டு வாசலில் நடுநடுங்கி அடிவைத்து நிற்கும் தள்ளாத பருவமாயினும் அவர் மனோதைரியம் சற்றுவது இளைக்கவில்லை. அவர் அநுசரித்த மதத்தைத் தள்ளவேண்டுமென்றும், தள்ளாவிடில் கொல்வது நிசமென்றும் சர்க்கார் அவருக்கு அச்சம் காட்டினர்கள். அந்த அசாத்திய புருஷரை அசைக்க யாரால் முடியும். முன் பளிங்குத் தளுக்குச் சேர்வை கண்டன்றிப் பரீக்ஷை விடுவதில்லையென்று அவர் ஒரு பிடியாய் நின்றதுபோலவே சமய விஷயத்திலும் ஒட்டாரம் கட்டி நின்றார். மூன்றாவது ஹென்றி அரசர் அவரை ஒரு பொருளாய் எண்ணிச் சிறைச்

* சராசரநூல்=Natural History.
† மாரணவித்தை=Witchcraft.
‡ பேடிசவித்தை=Imposture.
§ பாஷண்டன்=Heretic.

சாலையத்தனை தூரம் போய் அவருக்குப் புத்தி புகட்டி மதக்கோளைத் தள்ளிவிடும்படி அவர் மனதை வசப்படுத்திப் பார்த்தார். அரசர் மொழிந்த வாக்கு இது:—"அப்பா, தாயாருக்கும் நமக்கும் நாற்பத்தைந்து வருஷ காலம் நீ தொண்டுசெய்துவருகிறாய். உன் சமயத்தாரைத் தீயிக்கு இரையாக்கியும், சர்வசங்காரம் செய்தும் வர, நீ ஒருவன் மாத்திரம் அச்சமுற்றுக் கொண்ட கொள்கையைக் கைவிடாதிருக்கிறாய். இதுவரையும் கண்சாடையாய் விட்டிருந்தோம். இப்பொழுது 'கைஸ்' பக்ஷத்தாரும் நம் பக்ஷத்தாரும் நம்மை இருக்க விடாது நெருக்குகிறார்கள். இனி உன்னைச் சத்துருக்கள்வசம் ஒப்புவிக்காமல் தீராது. உன் மதத்தை இன்று கைவிடாதிருப்பாயானால் நாளை அக்கினிச் சூளையில் தகிக்கப்படுவாய். இது நிசமென்று அறி." இதுகேட்டு, வெல்லரிய அவ்விருத்தர் பின்வருமாறு மறுமொழி பகர்ந்தார். "ராஜசிங்கமே, தேவமகிமைக்காகப் பிராணத்தியாகம் செய்யச் சித்தமாயிருக்கிறேன். எனக்கு இரங்குவதாகப் பல முறை ராஜவாக்குப் பிறந்தது. 'நம்மை இருக்க விடாமல் நெருக்குகிறார்கள்' என மொழிந்த மன்னவரைக்குறித்து இப்பொழுது பரிதபிக்கிறேன். நம்மை இருக்கவிடாமல் நெருக்குகிறார்கள் என மொழிந்தது, வேந்தனே, தங்கள் ராஜரீகத்திற்குத் தகாது. என்னை நெருக்க ஒருபொழுதும் தங்களாலும் ஆகாது, 'கைஸ்" கட்சியாராலும் மாளாது, தங்கள் பக்ஷத்தார் சமஸ்தராலும் இயலாது. இறப்பது இவ்வகையென்று எனக்குத் தெரியும்.": இப்படிச் சொன்ன பலிஸ்ஸி அடுத்து விரைவில் ரத்தசாக்ஷியாய் இறந்துபோனார்; கழு ஏறி அல்ல, ஒரு வருஷமளவும் சிறையிருந்து வருந்திச் சிறைச்சாலையில் அவர் இறந்தார். சுத்தவீரர்க்குரிய உழைப்பும், எவர்க்கும் இல்லாத பொறையும், கோணாத நேர்மையும், வெகு அபூர்வ உசித சுகுண சுகிர்தங்களுமுள்ளவரென்று குறிக்கொள்ளப்பட்ட பலிஸ்ஸியின் வாழ்நாள் இவ்வாறு கலகமும் கலக்கமுமின்றி முடிந்தது. (முற்றிற்று.)

—*From Smiles.*

THE STORY OF SAVITHRI.

சாவித்திரி சரித்திரம்.

கடலாடை சூழ்ந்த விக்காசினியின்கண் நீர்வளம், நிலவளம், பயிர்வளம், குடிவளமெனும் பற்பல வளங்களும் பொலிவுற்று விளங்காநிற்பதும், மலையரண், காட்டரண், மதிலரண், நீரரணாகிய நால்வகை யரண்களுஞ் சூழ்ந்து பூமிதேவியின் முகத்திலகமோ, திருமகளுறையுஞ் செந்தாமரை மாடமோ, கலைமகளிலங்குங் கமல வெண்பீடமோ, என்றேக்கங் கொள்ளத் தக்க யாவராலும் புகழப்பெறும் மந்திரநாடெனு மோர் நாடுளது. அதனை அசுவபதியெனு மோரரசன் செங்கோலோச்சி வருவானாயினான். அவ்வரசன் தீனதயாளனும், விஞ்சையருக் கனுகூலனும், வாய்மையினுந் தூய்மையிலும் சிரேஷ்டனாகக் கருதப்பெற்றிருந்தமையின் குடிபடைகள் யாவரும், அவன் மீது அளவிறந்த பிரேமையுடையோரா யிருந்தனர். இங்ஙனம் ஒன்றுமொன்று குறைவின்றி யாவும் நிறைவுற்றிருந்தும், மகப்பேறொன்றின்றி மனமடி வெய்த வைத்தது. ஆகவே தனக்கு மக்கட்பேருண்டாக வெகு காலம் ஈசுவரனைப் பூசித்து வருவானாயினான். ஈற்றிலே கருணையுங்கடவுளின் திருவருளின் செயலால் ஓர் பெண்மகவு உற்பத்தியாயினள். அரசன் உவகைபூத்து உள்ளம் களித்து மஹோற்சவம் கொண்டாடி அக்குமரிக்கு சாவித்திரி யெனும் நாமகரணம் சூட்டினான்.

சாவித்திரி எனும் அப்பெண்மணியும் அழகிலும், விவேகத்திலும், நற்குண நன்னடக்கைகளிலும் தேர்ச்சிபெற்றுக் கன்னிமைப்பருவம் அடைந்தனள். தன் தோழிகளோடு அரசன் உத்யானவனங்களிற் சென்று பூக்கொய்வதும், மெய்வருந்தக் கைசலிக்க, குறு வியர்வை முத்துப்போன்று முகத்தினினிலங்க, சேடியரோடு அம்மானை, பந்து, கழங்கு, ஊசல் முதலிய ஆடுதலும், பக்கத்திராநின்ற, ஆசிரமங்களுக்குச் சென்று அங்கு உள்ள தபோதனர்களைக்கண்டு வணங்குதலும், அவர்கள்

உபதேசிக்கும் நன்மொழிகளைச் சிரமேற் பூண்டு தெய்வ வழிபாட்டினாற்றன் காலத்தைக் கழித்து வருவாளாயினள்.

இப்படி வளர்ந்துவரும் தம் குமரிக்கு மணப் பருவ மெய்தியும், இன்னும் பரிணய முடியா திருப்பதைப்பற்றி அரசர் 'கையறு கவலைசுற்ற உள்ளிறை மானந் தன்னை உமிழ்ந்தெரி யுயிர்ப் பது'போன்று விசனசாகரத்தில் ஆழ்ந்திருந்த னர். தம் குமரியின் குணத்துக்குத் தகுந்த மணவாளன் வாய்க்கவேண்டுமெனக் கோரித் தெய்வத்தின்மீது பாரத்தைப்போட்டுத் தங் கள் வாழ்நாளைக்கழித்து வருவார்களாயி னர். சாவித்திரிக்கும் தன் தாய்தந்தையர் படும் துன்பம் தெரிந்திருந்தும் தான் அறிந் திருந்த அரசகுமாரர்களில் தனக்குச் சரியான நாயக னின்மையால் கன்னிமையே பூண்டு ஒழுக நேர்ந்தது.

ஆயினும் தெய்வச்செயலைக் கண்டார் யார்? பெற்றோருடைய எண்ணம் வீண்போகாது அவரது விருப்பம் நிறைவேறச் சமயம் கிட் டிற்று. என்னுளும்போல் சாவித்திரி எனும் பெண்மணி ஓர்நாள் கல்விபயிலுவான் கருதி இருடிகளின் ஆசிரமம் சென்றகாலையில், அங்கு ஓர் வாலிபன் அந்தணர் ஆதிசெய் சுந் தர முகமும், பெருந்தன்மையான பார்வையும், அகன்ற மார்பும், நீண்டுயர்ந்த தோட்களும், பரந்த நெற்றியும், சிறந்த குணங்களும் எழில் பெற விளங்கும் வதனச்சாயலுமுடைய ஓர் இளவல் அங்கே நின்றிருக்கக் கண்டனள். கண்டதே கால்கள் பின்வாங்கி நடக்கவொட் டாது தள்ளாடின. எங்குநோக்கினும், அவள் மனத்தின்கண் அவனது தாமரைத் தளம் போன்ற கண்களும், இனிமை பயக்கும் வதனமுமே தென்பட்டன. இவ்வாறாக இவள் அவனது வதனத்தைப் பார்த்த வண்ணமே யிருக்க, அவனது கண்களும் இவளைப் பார்க்க நேர்ந்தது.

''கண்ணொடுகண்ணிணை நோக்கொக்கின் வாய்ச்
சொற்கள் என்னபயனு மில''

என்றவாறு அவனது கண்களும், அவளது கண்களும் ஒருகணப்பொழுதில் தம்மில் உற வாடின. சாவித்திரி அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றும் அவன் வதனச்சாயலின் எழில் நீங் காது வருந்தியது. அவ்வாலிபனும் அவளது கார்முகிலொப்பக் கறுத்திருக்கும் கருங்குழ லும், வேலொக்கு விழியும், வில்லொக்கு புருவ மும், பல்லொக்கு முத்தும், பவளத்தை யொத்த இதழும், பொருந்திய சந்திரனை யொத்த முகத்தில் தன் நாட்டத்தை வைத்து மெய்மறந்தான். இவ்வாறாக நிகழுழி சத்திய வான் எனப் பெயரோடு போந்த அவ்விளவல் தனது இருப்பிடம் சென்றனன். சாவித்தி ரிக்கோ பாடமே ஒப்புவிக்கத் தடை நேரிட் டது. முகமோ விசனத்தால் கூம்பியிருந்தது. இதனை யுணர்ந்ததே இருஷி ஆ! சாவித்திரி, இஃதென்ன இன்றிவ்வாறு பாடம் ஒப்புவிக்கா திருக்கின்றனை? உன் மனத்தின்கண் யாது துயரம் நேர்ந்தது கூறுதி? எனத் திடப் படுத்திக் கேட்க சாவித்திரி தன் காதலன் அவனே யென தன்னுள் தீர்மானித்து தனக்கு நேர்ந்த வரலாற்றைக் கூறினள். இருஷி உடனே அடி ''அணங்கே! அவன் பேர் சத்திய வான். அவன் தந்தை தியுமற்சேனரென்பார். ஓர்கால் சாலவதேசத்தை ஆண்டிருந்தனர். தனது பகைவர்களால் தோல்வியடைந்து பகைவர்கள் நாட்டைக் கைப்பற்றிக் கொள் ளவே இவ்வனம்போந்து துறவுநிலை அநுஷ் டிப்பான் வந்தெய்தினர். அவரது மைந்தன் இச்சத்தியவான்.'' எனச் சொல்லினர். இச் சங்கதியை யறிந்ததே சாவித்திரியின் சந்தோ ஷம் செப்பத்தரமன்று. விரைவிற்றன் னன்னை யாரிடமும், தந்தையாரிடமும், தனக்கு நாய கன் வாய்க்க நேர்ந்தமையைப்பற்றியும், இரு ஷியால் அவனது வரலாறு தெரிந்த விதத்தையும், சொல்லினள். இதைக்கேட் டதே அரசன். ''குமாரியே! நமக்கு மித்திர சிரேஷ்டரான நாரதரை வினவவேண் டும். அவர் திரிகால ஞானியாதல்பற்றி அவர் கூறின் அதுவே பொருந்தும்'' எனச் சொல் லினர்.

நாரத ரிஷிசிரேஷ்டர் வரவே, அவருக்கு வேண்டிய மரியாதைசெய்து தனக்கிருக்கும் எண்ணத்தின் முடிவைத் தெரிவித்தான். நாரதர் இதைக் கேட்டதே தலையைத் தொங்கவிட்டு "ஆ! மகளே !! என்ன ஒரு தப்பான எண்ணத்தைக் கொண்டனை? அவன்மீதிருக்கும் பற்றை ஒழித்துவிடுமின். இனியாராவது உனக்கிஷ்டமான வேறு நாயகன் இருப்பனேல் வரிக்கலாம்?" என விசனமுகத்துடன் மொழிந்தார். சாவித்திரி உடனே கைகூப்பி எந்தையனே!" காதலென்பது சாமான்யமன்று. நாம் அதற்கு அடிமை. காதலிலதேல்வாழ்வுமின்று. காதலே இவ்வுலக வாழ்க்கை இன்பம் பயப்பதுவும். அப்படியிருக்க நான் ஒருவர்பால் காதல் கொண்டுவிட்டேன். அக்காதலை மாற்ற முடியுமா? காதலானது நாம் சொன்னபடி நடக்கவியலாதது. அதற்கு நாம் அடிமைகள். இக்காதலை உண்டுபண்ணிவிட்ட கடவுளை நொந்துகொள்ளவேண்டும். இவ்வாறு ஓராடவன்மீது காதல்கொண்டதை மாற்றும்படி சொன்னீரே அது கற்புடைப் பெண்டிர்க்கழகாமோ? ஏதோ சிறியாளாகிய எனது வார்த்தைகளில் குற்றங் குறைகளிருப்பினும் க்ஷமித்து என் மனோரதத்தை யீடேற்ற வேணுமென்று நாரதர் காலில் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்தாள். நாரதரும் ஆச்சரிய வசத்தராகி அரசனை நோக்கி மன்னவ! அவ்வாலிபனது நற்குண நன்னடக்கை, விற்பன விவேகங்களைப்பற்றி ஒன்றும் விசாரிக்க வேண்டியதில்லை. குணமே ஓருருவெடுத்துதித்தவன். ஆயினும் விதிவலியை யோஜிக்குங்கால் அவனுக்கு இன்னும் பன்னிரண்டு மாத ஆயுளே உள்ளன; இதனால் உமது பெண்ணுக்கு யாதுசுகம் சம்பவிக்கப் போகின்றது! கடைசியில் விசன சாகரத்திலழுந்திக்கிடக்கவேண்டி வருமாகையால்தான் எனக்கு வாதனையாயிருக்கிறது" எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளினர். அத்ற்கு சாவித்திரி" என் முழு முதற்கடவுளே! தாங்கள் செப்பிய மொழி நன்றன்று. எப்பொழுது என்மனமானது ஒருவர்பாற் சென்றுவிட்டதோ அப்பொழுதே அவருக்கு நான் கடமைப் பட்டவளானேன்; சுகமோ துக்கமோ எல்லாம் அனுபவிக்க வேண்டியதுதான். கற்புடைப் பெண்டிர்க்குக் கொழுநனை தெய்வமலாற் பிறிதொரு தெய்வமுளதோ? "என வணங்கிக்கூற," "மகளே! உன் இஷ்டப்படியே நிறைவேறுவதாக, நீ உன் கணவனோடு சுகமாய் காலங் கழிக்க கடவுள் அனுக்கிரகிப்பாராக" என வியந்தவராய் நாரதர் மொழிமாற்றம் தந்தனர். அரசனும் நாரதர் உரைத்ததைக் கேட்டு "என் குமாரத்தியும் தான் விரும்பிய கணவனையே கடிமணம்புரிந்து வாழ்வாளாக' என ஆசீர்வதித்தார். பிறகு அரசனும், குடிபடையாவரும் புடைசூழ விவாஹ மஹோற்சவத்தை நிறைவேற்ற தியுமற்சேனரெனும் அரசன் வசிக்கும் பன்னகசாலையிற் சேர்ந்தனர். சாலவதேசத்தரசனயிருந்தவரிடம் தம் குமரியின் விவாஹநிர்ணயத்தைப்பற்றிப் பேசியபோழ்து அவ்வரசன் மிகுந்த ஆனந்தங்கொண்டு அவருக்கு வேண்டிய மரியாதைபுரிந்து ஆசனத்திருத்தி "மன்னவ! என் குமாரனுக்குக் கொடுப்பதைப்பற்றி எனக்கு சந்தோஷமே! ஆயின் ஒண்டொடிகரமும், முண்டகமுகமும், வண்டகர் குழலும், தண்டை சேர் அடியுங்கொண்ட உமது குமாரத்தி இங்கு தனது அந்தஸ்துக்குச் சரியின்றி மர ஆடைகளைத் தரித்து இங்கே கிடைக்கும் காய் கனிகளைப் புசித்து வாழ்தல் தகுதியோ? செல்வவான் வீடாயினும் அவளுக்கிஷ்டமான உணவையுண்டு களிப்பெய்தி வாழலாமன்றோ? எனவே அசுவபதி எனும் மன்னன்" ஐய! "ஆறிடுமேடு மடுவும் போலாஞ்" செல்வத்தை யான் கருதுபவனல்லன். தூயகுணமும், பரிசுத்தமனமும், தெய்வவழிபாடு செய்பவனுக்கே கொடுத்தல் வேண்டுமென்பதேதன் கோரிக்கை, அதற்குத் தகுதியாயுள்ளவன் தம்புதல்வன் ஒன்றே. ஆதலால் என் மனோரதத்தை ஈடேற்றி வைக்கவேண்டுமென, அரசனும் இணங்கினன். சாவித்திரியைக் காண்பான் கருதி அரசன் பக்கலில் நின்ற சத்தியவானும் மிக்க களிப்பெய்தினன். உடனே அவ்விடமே விவாஹம் மிக்க விமரிசையாய் நடத்தப்பட்டு சாவித்திரியைக் கணவன் வீட்டில் விட்டுவிட்டு மத்திரதேசத் தரசனும் மற்ற பரிவாரங்களும் தம் நாடடைந்தார்கள்.

சாவித்திரி குடித்தன முறையில் தேர்ந்தவளானள். கண்ணொளிமழுங்கிய தன்மாமனருக்கு உபசரணைகளில் யாதும் குறைவின்றி நடத்தினள். தன் மாமியின் மனதின்பிரகாரம் அவள் மனம் கோணுமல் இன்புறநடந்து மெச்சும்படியான வாழ்க்கை செய்தாள். தன் கணவனுடன் உரையாடி, நகையாடி, இன்னடி சில்பரிமாறி கனிர்தமொழிகளால் களிப்புற நடந்து தன் கணவனின்மீதே கண்ணுங் கருத்துமாய்ப் போஷிப்பவளாயினள். ஏழை எளியவர்களைக் கண்டால் அவர்களுக்குத் தாயாய் நின்று உதவுவாள். இவ்விதமான நற்குணங்களை மேற்பூண்டு கொண்டொழுகின நல்லொழுக்கமானது யாவரும் அவள்மீது மாருத பிரீதியை விர்த்திசெய்தது. ஆயினும் இவ்வளவு குடித்தனவாழ்க்கையில் மேம்பட்டவளாயினும், தன் கணவனுக்கு நேரப்போகும் துர்க்கதியைப்பற்றி அடிக்கடி நினைவுவரும் போழ்தில் அவள் முகமண்டலமானது மலர்ந்த ரோஜா கூம்பினதுபோன்றிருக்கும். தன் கணவனுக்கிருப்பது கொஞ்சக்காலமென்றும், தன்னுயிர்த்தலைவன் சிக்கிரத்தில் தன்னைப்பிரிந்து உயிர் துறப்பானென்றும் எண்ணம் எழும்போதெல்லாம் முத்தனைய கண்ணீர் கர, கரவெனப் பளிங்குக் கண்ணடி போன்ற தன் கன்னங்களின் வழியாய்த் தாரை, தாரையாய்க் கீழ்விழும். உடனே மனதைத் தேற்றித் திடப்படுத்தித் தனது காதலனது முகத்தை நோக்கி விசனம் துறப்பாள். உடனே தனது மாமியார் அழைப்பதாகத் தென்படின் சட்டென வெழுந்து போய்க் காரியாதிகளைச் செய்து அவர்கள் மனம் களிகூற நடப்பாள். தன் கணவன் வர சிறிது தாமதித்தால் தலைவாயலில் வந்து நோக்கிக் கணவனைக் காணுவிடத்து "வாசவார் குழன்மீள மறுகுறு மூசலாடும் வகையுள மொக்குமே" என்றவாறு மணம் பொருந்திய நீண்ட கூந்தலையுடைய அப்பெண்மணி வெளிவருவதும் உட்புகுவதுமான ஊஞ்சலாடும் தன்மையை யொத்த அவள் மனமானது தத்தளிக்கும். தன் கணவன் சிறிது சுகவீனமாயிருந்தால் அதனிமித்தம் ஆயிரந்தெய்வங்களைக் கைகூப்பி வணங்கித்தொழுவாள். இவ்விதமாகக் கவலையினற் தெய்வபக்தி மேற்பூண்டு நாட்களைக் கழித்தாள். இவ்வாறு அநேக நாட்கள் கழிய, அவன் விதிமுடிவதற்கு மூன்று நாட்களே மீதியிருந்தன. அப்போது சாவித்ரி பசிதாகமுதலியவற்றைத் துறந்து சித்த வைராக்கியத்தோடு கடவுளைப் பஜித்து வந்தாள். கடைசிநாள் மாலைநேரம் தன் அன்பன் காய்கனி சேர்த்து விறகொடித்து வரச்செல்ல ஆரம்பித்தான். உடனே சாவித்திரிக்கு உண்டான மனக்கிலேசம் இத்தன்மையனவென்று யாரால் உரைக்க முடியும். அவள் பத்மம் போன்ற வதனம் வாடிக்குறுகிற்று. கண்களில் முத்துப் போன்று ஜலம் துளிர்த்தது. உடனே தன் மாமன், மாமி எவ்வளவு மன்ருடி இருக்கும்படி உபசரித்தும், பிரார்த்தித்து மிகுந்து கஷ்டத்துடன் விடைபெற்று தன் கணவனைத் தொடர்பவளாயினள்.

சத்தியவான் தன்மனைவி தன்னைத்தொடர்ந்து வருதலை நோக்கி சிறிது தடுத்தானுயினும் அவளது வேண்டுகோளுக்கிரங்கி அழைத்துச் செல்பவனுயினன். தன் நாயகிக்கு அக்கானகத்திலுள்ள விருட்சவர்க்கங்களின் அழகையும் தன்மையையும்பற்றிக் கூறுவான். புஷ்பச் செடிகளின் ரமணீயமான நேர்த்தியைக் கண்டு வர்ணிப்பான். பெருங்குன்றுகளினின்று "தப்பினேன் பிழைத்தேன்" என்றவாறு குதித்துப் பாறைகளில் மொத்துண்டு சல, சலவென காகத்தினிறக்கையைப்போன்று ஓடிவரும் சுனைநீரைக் காண்பித்துக் களிகூறுவான். "குன்றிடைப்பிறந்த தென்றற்காற்று" மரங்களின்மீதுமோத அவை சல, சலவெனக் காற்றில் சப்தித்தலைக்கேட்டு 'நாயகன் நாயகி

களின் ஸரஸஸல்லாபங்க'ளென்பான். பெரிய நதியின் கரையோரங்களி லிராநின்ற, நீர்ப்பூ, நிலப்பூ, கொடிப்பூ, கோட்டுப்பூ முதலியவைகளை வருணனை செய்வான். இவ்விதமாக இவன் பட்சி இனங்களைப்பற்றியும், விருட்ச வகைகளைப்பற்றியும், நீரின் குணங்களையும், அவற்றின் தன்மைகளையும் வர்ணித்துக் கொண்டு உற்சாகமாய்ச்செல்ல சாவித்திரியோ ஒன்றையுங் கவனித்திலள். அவள் மனத்தின் கண் தாங்கக்கூடாத துக்கம் குடிகொண்டது முகம் கூம்பினது. கண்கள் சோர்ந்தன. தேகம் தத்தளித்தது நடைகொடுக்கவில்லை, கண்களில் நீர் பெருகினது, கணவனின் வருணனைகளையும் அவனது புத்திகோசரத்தையும் கேட்கக்கேட்க துக்கம்பெருகிற்று. ஒன்றும் பேசாது மௌனமாய் அவனது முகத்தையும், காலடியையும் நோக்கியவண்ணமே நடந்தாள். இருவரும் ஓர் காட்டை யடைந்த பின்னர், சத்தியவான் கூடையில் காய்கனிகளை நிரப்பி விட்டு, மற்றோர்மரத்தின் கிளையை வெட்டுகையில் அவன் கட்டாரி கைதவறிக்கீழே வீழ்ந்தது. அவன் கண்கள் இருண்டன, நடை தள்ளாடினது, உடனே தட்டுத்தடுமாறிக்கொண்டே "என்கண்ணே! காதலியே!! என்னால் பொறுக்கமுடியாத எரிச்சலும், தலைநோயும், உபாதியும், உண்டாகின்றனவே! சிறிது உட்காருகிறாயோ? உன்மடியின்மீது சிறிது கண்வளர்கின்றேன்" எனச் சொல்லி வெடவெடவென்று நடுங்கிக்கொண்டே தனது காதலியின் மடியின்மீது படுத்தான். உடனே இருகைகளாலும் சாவித்திரி தனது நாயகனை அரவணைத்துத் தலையைத் தொங்கவிட்டு "எனது ஐயனே யாது வருத்துகிறது?" என்றனள். சிறிதுநேரம் கழித்து சத்தியவான் கவிழ்ந்தபடியே பெண்ணே! என் உபத்திரவம் கொஞ்சமன்று நான் இனி பிழைக்கமாட்டேன். சீக்கிரம் விடைகொடுப்பாய் என் அன்பைக் சொள்ளைகொண்ட ஆருயிரே" எனச் சொல்லி வாய்மூடுமுன்னரே கண்கள் மேனோக்கி மூடின தேகம் ஜில்விட்டுக் கால்கள் வாழைத் தண்டைப்போன்று குளிர்ந்தது. அப்போது சாவித்திரி யாதும் தோன்றாமல் கண்களை எறிட்டுப் பார்த்தாள்.

அப்போது கன்னங் கரேலென்று கருத்துப் பெருத்த உருவமும், தலையில் முடியும், கையில் பாசமும், கால்தண்டமும் கொண்ட ஒருருவம் அவள் கண்களுக்கெதிர்ப்பட்டது. அதனைக் கண்டதே சாவித்திரி "ஐய! நீவிர் யார்? என்ன வேலையாக இவ்விடம் வந்தீர்" எனவினவலுற்றாள். அதற்கு அவ்வுருவம் "பெண்ணே? யான்தான் இயமன் எனப்படுவோன். எனதுபேர் யமதர்மராஜன். உன் கணவனின் ஆயுள் இன்றையோடு முடிவுற்றமையால் கொண்டுசெல்லவும், அவன் மிக்க தூயனும் பரிசுத்த குணமுடையோனுமாதல் பற்றி அவனரிய உயிரைக் கொண்டுபோகயானே இவ்விடம் வரநேர்ந்தது." எனக்கூறித் தனது கோணலான தண்டத்தினுனியில் அவனுயிரைப்பற்றிக்கொண்டு செல்லப்புறப்பட்டான். சாவித்திரி கண்கலங்கி, கலக்கமேற்பூண்டு, அவனைப் பின்தொடர்பவளாயினள். சிறிது தூரம் சென்று அந்த கன்பின்னோக்க சாவித்திரி நடக்கக் கால் நோகும்படியான கல்லு முள்ளும் நிறைந்தகாட்டில் விரைந்து ஓடோடியும் வருவதையறிந்து நின்று "பெண்ணே! இஃதென்ன உன்பேதமை? நின் கணவனிருப்பிடத்துக்குச் சென்று அவனுக்குச் செய்யவேண்டிய சடங்குகளை முடிப்பிப்பாய். வீணில் உன் பாதம் கொப்பளிக்க ஏன் அலைகின்றாய்?" எனக் கூறலுற்றனன். அக்கால் சாவித்திரி தலையைத்தாழ்த்தி வணங்கி "என் ஐய! இஃதுமக்கடுக்குமோ? ஏழையேன் படுந்துயரம் காண்கிலையோ? கண்டும் கேட்டும் இரங்காதிருக்கின்றனையே? உன்மனம் இரும்பினுங் கடியதோ? என் உயிரையன்றோ பற்றிக்கொண்டு போகிறாய்? என் உயிரை செல்லுங்கால் யான் வருவதடாதோ? என் கணவனை மீட்கமாட்டாயா? இயமதர்மராஜனென பெரும்புகழ் படைத்தவன் நீ அல்லனோ? உன்னால் ஆகாத சாத்திய காரியமுளதோ?" எனக் கண்ணுங் கண்ணீருமாய்க் கழறுவதைக் கேட்ட காலாந்தகன் அவள் வசனித்த மொழிகளால் மிக்க களிப்பெய்தி "அடி அணங்கே! விதிதனைமாற்ற, உன்னாலாமோ? மஹா திரிமூர்த்திகளும், தபஸ்விகளும், விதிவலியை வெல்லமுடியாது வருந்தா நிற்ப நீ இவ்வித மொழிகளை நவின்றது நன்றன்று. சீக்கிரம் ஏதாவது உனக்கிஷ்டமான ஓர் வரத்தைப்பெற்று சடுதியில் செல்மின் "என, உரைக்க, சாவித்திரி அப்படியாயின் நயன ஒளிகெட்ட என் மாமனருக்கு கண் பார்வை தெரியவும் அருள் புரிவதோடு அவரது இராச்சியம் மறுபடி கிடைக்கச் செய்யவும்" எனவே, இயமன்

Roll-126 1283 2504 248

'அவ்விதமே அருளினேன்; செல்வாய். யான் சீக்கிரம் செல்லவேண்டும்'' எனச்செல்ல, சாவித்திரியும் பின்தொடர, காலன் திரும்பி நோக்கி "ஐயோ! இஃதென்னகோரம்! ஏ பெண்பாவாய்! நினக்கு வரமளித்துச் செல்லப்பணித்தும், ஏன் பின்தொடருகின்றாய் "எனக்கேட்க அம்மாதர் சிரோன்மணியும் "அப்பனே சரணம்! ஐயனே சரணம்!! "எனப்போற்றி "என் கணவனுயிரையே கொண்டு போகும்போழ்து மற்றவையாவும் எனக்குத் தேவையில்லை'' எனக்கூறினள். அதற்கு இயமன் "அடி பெண்பாவாய்! நீ அந்த ஒரு வரத்தைத் தவிர மற்றியாது கேட்பினும் யான் தடை சொல்லேன்'' என அப்படியாயின் "எனது மாமனுக்கு இன்னும் நூறு புத்திரர்கள் பிறக்கக் கடவதாக'' வென "அவ்விதமே அருளினேன்'' எனக்கூறிக் காலன் வெகு விரைவாகச் செல்வு, சாவித்திரியும் துரிதத்துடன் தொடர்ந்தாள்.

சாவித்திரி தன்னோடு கூடவே விடாது வெகு தூரம்வரை தன்னைமறந்து வருதலை யுணர்ந்து "பெண்ணே! இனிவருதல் உனக்குத் தகுதியன்று. இத்தோடு போமின். எனக்கும் நேரமில்லை'' என அப்பெண்மணியும் "என் கணவன் பிராணனை விட்டுவிடு உன்னை யான் தொந்தரவு செய்யவில்லை. நீ எவ்வளவோ உத்தம குணவானுயிற்றே. மற்ற எந்த தெய்வங்களைக் காட்டினும், உன்னை யல்லவோ மிகுதியும் போற்றுகின்றனர். உன் ஆரியகுணத்தை யல்லவோ புகழ்கின்றனர். இப்பேர்ப்பட்ட பெரும் புகழ்படைத்த பிரதாபனை நினக்கு இது ஒரு பொருட்டா? என் வேண்டுகோளை நிவர்த்திப்பது சிரமமா எனப்போற்றித் துதிக்கவே காலன் "அந்த மிகு சுந்தரியே உன் வார்த்தைகள் என்னை மெழுகாக்குகின்றன. ஆயினும் பெண்ணே! இதுதான் கடைசியான முறை ஒரே வரம் மாத்திரம் பெற்றுத் திருப்புக'' எனக்கூற, அப்படியாயின் "எனக்கு நூறு புத்திரர்கள் உண்டாக ஆசீர்வதி'' என, அப்படியே "தீர்க்க சுமங்கலியாய் நூறு புத்திரர் உற்பத்தியாகி சுகமாய் வாழ்க'' என்றான். உடனே சாவித்திரி அவனைக் கொண்டாடிய வண்ணமே என் குலக்கொழுந்தே "மறுபடி எங்கு செல்கின்றாய் நூறுபுத்திரர்களை அருளிய நீ என கணவனுயிரைக்கொண்டுசெல்லலாமோ? என் கணவனின்றி யானெவ்வாறு புத்திரர்களைப் பெற்று ஜீவிப்பது'' என, காலாந்தகன் தான் வாக்குக் கொடுத்துவிட்டதை நினைந்து அவள் கணவனின் உயிரை மீட்டும் திருப்பி அவனது இதயத்தில் விடுத்துச் சென்றனன். உடனே தன்கணவன் எழலும், அவனோடு நடந்த வர்த்தமானங்களையெல்லாம் கூறி தானும் தன் கணவனும் வீடுநோக்கித் திரும்பினார்கள்.

ஆசிரமத்தில் தியுமற்சேனவரசரும், மந்திரிமாரும் மற்றுமுள்ள பரிவாரங்களும், சூழ்ந்திருந்தனர். சாலவதேசத்தை ஆண்டிருந்த பகைவனும் தன் நாட்டை மறுபடி தியுமற்சேனருக்கு அளித்தனன். கண்ணொளி கிடைக்கப்பெற்று, நாட்டையுமடைந்து, தன் குமாரனின் வரவை எதிர்நோக்கியிருக்கும் அரசனின் பக்கலில் அம்மன்னனது மனைவியும் வீற்றிருந்தனள். சாவித்திரியும் சத்தியவானும் ஆசிரமத்துட்புக்கி அவ்விடமிருந்த அரசனின் பாதத்திலும், இராணியின் பாதத்திலும் நமஸ்கரித்தனர். அரசன் நடந்த வர்த்தமானங்களை விளம்ப, சத்தியவானும் சாவித்திரியின் குணாதிசயங்களைப் புகழ்ந்தனன். பின்பு எல்லோரும் மிக்க களிப்பெய்தி, நாட்டையடைந்து மிகுந்த கோலாகலத்துடன் ஜெயபேரிகை முழங்க, புத்திர பௌத்திராதிகளைப்பெற்று, சுகமாய் ஐம்பது நூறு தேசத்திலும் மன்னுபுகழ்பெற வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

இதுவரை இக்கதையைத் தொடர்ந்துவந்த சகோதரிகளே! நீவிர் உங்கள் கணவன்மாரோடு தமக்குவமை தாமாய்த்தனியிருந்து சுடர் போற்றுன்றத் தரணிமீதில் அன்பு மேம்பூண்டு "காதலிருவர் கருத்தொக்க ஆதரவுபட்டதே இன்பம்'' என்ற நீதியை நினைத்து கணவனே தெய்வமாகவும், அவனது கணவனே தெய்வமாகவும், அவனது சொல்லையே வேதவாக்கியமாகவும் மேற்கொண்டு தெய்வபக்தியிற்சிறந்து முக்தியடைந்து வாழ்வீர்களாக. சுபம்.